

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Liber secundus

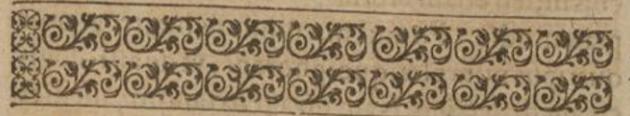
Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

nam Leontidem me dicere intelligitis, quæ gloria nulli concedit. Proinde considerate, an nō hoc sit probabilius, id ad demulcendam delinendamq; Aiæ, à qua Acontidi tribui nomen est, iracundiam, esse institutum. Non enim facile patitur Telamonis F. se posteriore loco haberi, sed ob iram & contendendi studium paratus est quiduis in quofuis conari. Is ergo ne difficilis & implacabilis esset, visum fuit quod ei posthabito molestissimum erat futurum præcauere, & ita rem temperare, vt tribus ipsius nunquam vltimo loco poneretur.

A ἴτε δὴ τὴν Λεοντίδα μηδεμίᾳ δόξῃ ὑφιεμύλω. σκοπεῖτε δὲ μή τι πιθανώτερον λέγεται τὸ πρῶτον τῶ ἐπιπέμου τῆ φυλῆς καὶ τῶ ἀείψωσι (εἶ) τὸ γινώσκον. ἔγδ' ἀχολος ἐνεγκεῖν ἦται ὁ Τελαμώνιος, ἀλλ' οἷος ἀφειδὲν πρῶτον ὑπὲρ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἵνα οὐ μὴ χαλεπὸς ἦ μηδὲ ἀπρῶτον ἡμῶν, ἔδξε δὲ τῆ ἡπείρου ἀφελὲν τὸ δυσχερὲς εἰς τὴν ἐσχάτην χώραν, μηδέποτε τὴν φυλὴν αὐτῆ κατὰ βαλόντας.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, id est Coniuiualium disputationum, Liber secundus.

Quanam sint quaestiones, qui sales conuiuio de sententia Xenophontis magis minusve conuenientes. Questio prima.

Orum quæ ad cœnas & conuiuia apparantur, Soffi Senecio, quædam necessariū habent ordinē, vt vinum, cibi, opsonia, ac stragula nimirum vestes & mēsa: alia voluptatis gratia sūt introducta, vsu nullo, vt auditi

ones, spectacula, scurræ: quib. vt presentibus delectantur cōuiuæ, ita absentib. citra molestiā carēt, neq; conuiuū eo nomine tanquam minus perfectū culpant. Ita etiam sermonū alii à moderatis hominibus ad vsu conuiuiorū adhibētur: alios admittunt considerationē probabilē habētes & loco magis quā fistula aut barbitū cōuenientes: quorū exēpla admixta etiam præcedēs liber habet. prioris generis, An philosophandū sit inter pocula, An loca ad signare conuiuus rex, aut accūbere suo vnum quēq; arbitratu finire debeat * talia posterioris, Cur amatores ad poeticam sint procliuēs, De tribu Acontide. Horū ego illa voco ad conuiuium pertinentia, hæc cōmuni nomine conuiuialia. sunt autē conscripta promiscue, non distincte, sed vt memoria suggererat. Neq; debet mirum videri lectoribus, si hæc tibi inscribentes, quædam prædictorū ex tuis colloquiis conduximus. nam si disciplina recordationē non faciat, tamen hæc sepe in idē concurrunt. Cum autē in singulos libros quæstiones sint decē à nobis collocatæ, hoc in libro ea prima est, quam nobis Xenophon Socraticus quodammodo suggestit. Ait enim Gobiam à Cyro cœna exceptum cum alios Persarum mores fuisse admiratum, tum quod talia inuicem interrogabant, qualia interrogari quam non interrogari erat iucundius: & talibus impetebant se mutuo false dictis, quibus impeti quam non impeti erat suauius. Nam si nōnulli laudando offendunt: cur non summam admirationem mereatur illorum faceta calliditas, quorum etiā sales voluptati essent iis in quos depromebantur. Excipiens ergo Patris nos, * Quam vellem, aiebat audire istæ interrogationes cuius generis ac modi essēt. Non n. exigua mihi pars dexteritatis in cōsuecēdo est accurata sciētia & obseruatio interrogādi ac iocādi.

γάρ τι μικρόν (ἐφησε) τῆς ἀμιλλῆς μόνον, ἢ καὶ τῶ ἐρωτήσεως καὶ τῶ παιδίας τῶ ἐρμελεύσεως ὀπίστημι καὶ τήρησις.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τί ἐστιν ἡ Ξενοφῶν πρῶτον ἡδίων ἐρωτῶσθαι Φησὶ καὶ σκοπεῖσθαι, ἢ μή. Πρόβλημα α.

ΩΝ εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια πρῶτον ἀναγκαῖον, ὡς Σίσιππος Σενεκίων, ἀναγκαῖον ἀναγκαῖον ἐχθρῶν, ὡς καὶ οἷος καὶ στίβια καὶ ὄψα, καὶ τραγικὰ δηλαδὴ καὶ τρέπεζαι τὰ δὲ ἐπεισόδια γέροντες ἡδονῆς ἐνεκεν, χρεῖας μὴ στυγαρομένης, ὡς καὶ ἀκεράμαθα καὶ θεάματα, καὶ γελωτοποιός τις ἐκ Καλλίας Φίλιππος, οἷος παρῆσι μὲν ἡδονῆς, μὴ παρόντα δὲ ἔπανο ποθοῦσιν ἐπὶ ἀπιδνται τὴν συνοσίαν ὡς εἰδέεσθαι ἐχρῆσαν. ἔτω δὲ καὶ τῶ λόγων τοῖς μὲν ὅτι χρεῖα τῆ καὶ τὰ συμπόσια πρῶτον ἀναγκαῖον οἱ μέτεροι, τοὺς δὲ ἄλλοις δέχονται θεωρεῖαι πιθανῶν, καὶ τὰ κερῶν

μαλλον αὐτῶν καὶ βαρβίτου ἀρέπουσιν ἐχρήσας. ὡν καὶ τὸ πρῶτον ἡμῶν βιβλίον εἶχε μεμιγμένα δείγματα, τῶ μὲν πρῶτον ἡμῶν τὸ καὶ τῶ φιλοσοφῆν πρῶτον, καὶ καὶ τῶ δὲ ἀνεμειν αὐτῶν, ἢ τοῖς δεῖπνοῖσιν ἐφίενται τὰς κλίσεις, τὰ τοιαῦτα τῶ δὲ πρῶτον καὶ τῶ πρῶτον ἐρωτῶσθαι ποικιλῶς εἶ, καὶ καὶ τῶ Αἰακίδος φυλῆς, καλῶ δὲ καὶ αὐτὸς τὰ συμποσιακά. τὰ δὲ ἐκάτερα, καὶ τῶ συμποσιακά. ἀπορῶδω δὲ ἀναγέγραπται, καὶ οὐ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ὡς ἐκατον εἰς μνημῶν ἦλθεν. οὐ δὲ δὲ θαυμάζειν τῶ ἀναγιώσκοντες, εἰ σοὶ πρῶτον φωνοῦντες ἵνα τῶ πρῶτον ἡμῶν, ἢ ὑπὸ σοῦ

συμψάλλον. καὶ γὰρ αἱ ἀμελήσεις ἀναμνήσεις μὴ ποιῶσι, πολλάκις εἰς ταῦτα τὰ μαθητῶν δὲ ἀναμνήσεσθαι κατῆσθαι. Δέκα δὲ προβλημάτων εἰς ἕκαστον νεμεμημῶν βιβλίον, ἐν πύτῃ πρῶτον ὅτιν, ὃν τρέπον ἵνα Ξενοφῶν ὁ Σακερικῆς ἡμῶν πρῶτον ἐβλήκε. τὸν γὰρ Γωβρύαν Φησὶ στυδειπνοῦτα τῶ Κύρω, τὰ τε ἄλλα θαυμάζειν τῶ Περσῶν, καὶ ὅτι τοιαῦτα μὲν ἀλλήλοισ ἐπρωτῶν οἷα ἡδίων ἢ ἐρωτῶσθαι, ἢ μή, καὶ ὡς ἐσκωπῶν οἷα σκωφῶν ἡδίων ἢ μή, εἰ γὰρ ἐπαμοῦντες ἔτεροι πολλάκις, καὶ πρῶτον, πῶς οὐκ ἄξιον ἢ ἀγαθὰ τῶ δὲ τρέπελαι ἐκείνων καὶ τῶ σῶσιν, ὡν καὶ τὰ σκώματα

τα τοῖς σκωπολόγοις ἡδονῶν καὶ χάριν παρῆχε; δεχόμενος οὐ μὲν Σάπας, ἡδῶς αἰετῶν πηχῶν, τὰ τοιαῦτα ἐρωτήματα ποίου ἡμῶν εἶη, καὶ τίς αὐτῶν τύπος. Οὐ

Μέγα μὲν οὖν (ἐφίλω ἐγὼ) ἀλλ' ὄρα μὴ καὶ αὐτοῖς ὁ Ξενοφῶν ἐν τε τῷ Σωκρατικῷ καὶ τοῖς Περσικαῖς ἐπιδείκνυσαι συμποσίαις τὸ γένος. εἰ δὲ δοκεῖ καὶ ἡμᾶς ἐπιθέσθαι ἕνι λόγῳ, πρῶτον ἠδέως ἐρωτᾶσθαι μοι δοκοῦσιν ἂν ῥαδίως ἀποκρίσασθαι δύνανται. ταῦτα δὲ ἐστὶν ὧν ἐμπειρίαν ἔχουσιν. ἂν γὰρ ἀγνοῦσιν οἱ μὴ λήγοντες, ἀχθόνται κατὰ τὸ ἀπληθεῖς ὁ δοῦναι μὴ δύναται, ἢ λέγοντες ἀποδείξαις ἐγκαρσίας καὶ ἐβεβαίους, ἀφ' ἧσ' ἀσπίσονται καὶ κινδυνώσουσιν. αὐτὰ δὲ μὴ μόνον ἔχῃ τὸ ῥαδίον, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν ἄποκρῆσιν, ἠδὲ τὸν ἐπιπέδον. περὶ τὸν ἀποκρῆσιν. περὶ τὸν δὲ ἐστὶν, αὐτῶν ἐπιπέδων αὐτῶν μὴ πολλὰ γινώσκουσιν, μηδὲ ἀκηκῶσιν. οἱ ἀστρολογικῶν, ἀφ' ἧσ' ἀσπίσονται, αὐτῶν ἐξὶν ἐπ' αὐτοῖς ἔχουσιν. οὐ γὰρ πρῶτον μόνον ἔχαστος. ὅσα δὲ διημερῶν (ὡς Εὐειπίδης φησὶ) ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἧσ' ἀσπίσονται, ἴνα αὐτοῖς αὐτοῦ τυγχάνει κατὰ τὸν ὄν, ἠδὲως ἀφ' ἧσ' ἀσπίσονται καὶ χερσὶ τοῖς ἐρωτῶσιν ἂν γινώσκουσιν ἀγνοῦσθαι, καὶ λαθῶσιν οὐ γένοιτο. διὸ καὶ περὶ χερσὶ ἀπὸ τοῦ καὶ ξείνης γαλατίας, ἐθαύ τε βαρβαρικῶν καὶ νόμων, οἱ πεπλάτημοι καὶ πεπλάτους ἠδὲ ἐρωτῶνται καὶ περὶ τὸν διημερῶν, καὶ ἀφ' ἧσ' ἀσπίσονται καὶ χερσὶ τοῖς ἐρωτῶσιν, οἰόμενοι, καὶ χερσὶ τῶν πόνων ταῦτα καὶ παρεμύθησιν κηρύττειν. κατὰ τὸν δὲ ὅσα μηδέν ἐρωτῶντος αὐτοῖς διηγεῖσθαι καὶ λέγειν ἀφ' ἑαυτῶν εἰσάματα, ἠδὲ ἐρωτῶμεθα, χερσὶ τῶν πόνων δοκῶντες ὧν ἐργὸν ἴω ἐνοχλοῦμεν ἀποσχεσθαι καὶ πῦτον μὲν ἐν τοῖς πλάταις μάλα φέρεται ὁ γένος τῶ ἰοσήματος. οἱ δὲ κηρύττειν ταῦτα ἐρωτᾶσθαι γένοιτο, ἂν βουλόμενοι λέγειν ἀποδοῦναι, καὶ φείδονται τῶν παρόντων ὅσα τυγχάνουσιν αὐτοῖς ἀφ' ἧσ' ἀσπίσονται καὶ κηρύττειν. ὀρθῶς οὖν ὁ Νέστωρ, πῶν φιλομῆται τῶ Ὀδυσσεὺς ἐπιπέδον, εἶπ' ἂν ἐμὴ πολυαὶ Ὀδυσσεὺς [φησὶ] μέγα κῶδος Ἀχαιῶν, πῶν δὲ τοῖς δὲ ἴπποις λάβειτον. ἀχθόνται γὰρ τοῖς αὐτοῖς ἐπαυνοῖσι, καὶ τῶν ἐαυτῶν ὀτυχίας διεξιοῦσιν, αὐτῶν κελύσῃ ἄλλος ἢ τῶν παρόντων, καὶ ἀγαθὰ γένοιτο λέγασιν. ἠδέως γοῶν ἐρωτῶνται περὶ πρῶτον καὶ περὶ πολιτείαν, εἰ μέγα ἢ καὶ λαμπερῶν εἰρησμένοι τυγχάνουσιν. ὅθεν ἠκίστα περὶ πύτων οἱ φθονερεῖ καὶ κηρύττειν ἐρωτῶσι, καὶ ἄλλως γὰρ τοιαῦτα ἀφ' ἧσ' ἀσπίσονται καὶ κηρύττειν, χερσὶ τῶν διηγήσει μὴ δίδοντες, μηδὲ βουλόμενοι λόγου τὸν λέγοντα χερσὶ τῶν ἀφορμῶν ἀποσχεσθαι καὶ ταῦτα οὖν ἐρωτῶντες χερσὶ τῶν πόνων ἀποκρῆσιν, ἂν τῶν ἐργῶν καὶ δυσμερῶν ἀποδοῦναι μὴ βουλόμενοι ἀκούειν. καὶ μὴ ὄγε Ὀδυσσεὺς τῶν

Αλκινόω,
 Σοὶ δὲ ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο γονόεντα
 εἶρεσθαι, ὅφρ' ἐπ' μάλλον ὀδυρόμενος φειχίζω. καὶ περὶ τὸν χερσὸν Ὀιδίπαιον, Δεινὸν μὲν τὸ παλακίμενον ἠδὲ κηρύττειν ὧν ἐξὶν ἐπεγείρειν. ὁ δὲ Εὐειπίδης τὸν αὐτῶν, ὡς ἠδὲ πῶν σαφέντα μεμνήσθαι πόνων. ἀλλὰ οὐ τοῖς ἐπὶ πλάταις τοῖς καὶ κηρύττειν φέρεται. τῶν οὖν κηρύττειν φυλακτέον ἐστὶ τῶν ἐρωτήσεων. αὐτῶν γὰρ διηγουμένοι κατὰ τὸν αὐτῶν, ἢ τῶν φασὶ πύτων, ἢ ἵνα καὶ γὰρ ὅσα ὀτυχίαι ἢ καὶ γαλατίας ἐμπειρίας. τὸ δὲ πῶν διημερῶν ἐπὶ βήματος, ἢ πρῶτον γοῶν τῶν βασιλείας, ἢ τῶν ἄλλων περὶ τῶν πόνων χερσὶ τῶν ἀφ' ἧσ' ἀσπίσονται, αὐτοῖς διέφυγον τὸν κινδύνον, ἠδέως ἐρωτῶνται πολλάκις, καὶ ἐξὶν ἵνα τῶν λόγων τῶν πρῶτον ἀπολαύοντες, ἀπληθεῖς ἔχουσιν τῶν διηγεῖσθαι καὶ μεμνησθῆναι.

A Magna, inquam tum ego. Sed vide an nō ipse Xenophon id genus in Socratico & Perficis demonstraverit conuiuiis. Si tamen videtur, ut ipsi quoque conemur eam rationē ostendere, primū arbitror iucundum esse de his interrogari rebus, de quibus in promptu sit respōsum: hoc est, quarum peritus sit qui interrogatur. Nam de ignotis interrogati cum nō habent quod respondeant, xgre ferunt: tanquā id postulat quod dare non possint. aut de mōstrationes argumentaq; proferentes parū firma, perturbantur & harent. Quod si responsio non modo facilis sit, sed etiam subtilis, id respondentī iam voluntatem adfert. Fit autem, cum de iis interrogantur quæ ipsis nota plerique ignorant, ut de astrologiis aut dialecticis. Nam nō agens tantum, aut dies exigens in re aliqua, sed etiam differens

Vbi ipse seipso præstet arte plurimum,
 læticia perfunditur, gaudetq; se interrogati iis de rebus, quas se habere cognitās nesciri non vult. Hinc fit, ut qui peregrinati, ac multas peruagati sunt longinquas regiones, moresq; & instituta barbarorum inspexerunt, & mare nauigauerunt exterum, de iis rebus se interrogari gaudeant, lubenterq; narrent, & depingant sinus atq; loca: existimantes ita se laborum suorum gratiam quandam & solamen reportare. Omnino autem quem nemo interrogante ipsi ultro narrare solemus, de iis queri è nobis gaudemus: quod videmur iis gratificari, quibus alioqui eramus nostra narratione obturbati. Id genus morbi maxime in iis existit, qui complures nauigationes confecerunt. Qui magis sunt sciti, interrogari auent de rebus, quas ipsi cum præclare gesserint, edifferere præsentibus uerentur atque abstinere. Probe igitur Nestor, qui cognitā haberet Vlyssis ambitionem, ita hominem compellat.

Inclyte dic age maxima Achium gloria Vlysses, Qua cepistis equos ratione hos.

D Molesti enim sunt qui seipios laudant, suosq; prosperos successus recensent, nisi quis præsentium * coacti dicant * itaq; interrogantur * de legationibus & administrata republica * si quid magnū & splendidum confecerint. Ego minime de his, utpote inuidi & maligni interrogant. Sed auersantur hæc, & locum narrationi non concedunt, neq; volunt ansam sermōni præbere, qui dicentē ornet: neq; in gratiam responsuri querere de iis, que eorum inimicos & maleuolos sentiunt audire nolle. At vero Vlysses hæc ad Alcinoium.

Induxti mentem nostros audire dolores Narrantis, gemitusque graues augere loquentis.
 Et ad chorum OEdipus:
Graue est reconditum, hospes mi, pridem malum Reuocare in memoriam.

Et Euripides contra.

Suaui est laborum præteritorum memoria.
 * non adhuc oberrantibus nouas adferunt. Cauendæ enim sunt interrogationes de calamitatibus. Aegro quippe animo narrant damnationes sui, aut liberum mortes, aut parum felices terra marique negociationes. Contra si quæras quomodo ad tribunal causa steterint, aut a rege compellati fuerint, aut aliis in tempestate prædoneſue illapsis periculum ipsi subterfugerint, per gratū feceris si id sæpiuscule facias: & re ipsa ministerio sermōnis quodammodo fruētes, expleri iis narrandis atque commemorandis non possunt.

Gaudent etiam interrogati de latis amicorum successibus, de filiorum profectibus in studio litterarum, in agendis causis, in amicitis regum. Lubentius etiam & alacrius narrant interrogati inimicorum & maleuolorum dedecora, damna, ac damnationes conuictorum sceleris, & in res aduersas delatorum: quod facere vltro cauent, ne videantur alienis malis gaudere. Iucundius etiam est venatori, si de canib. percunctere, aut certaminum studiosum de gymniciis ludis, vel amatorem de formosis. religiosus & sacrificandi studiosus narrare solet somnia, & quas res oraculi, ominis, victimæ adiumento, deorumque propicia voluntate prospere peregerit. Senes, et si narratio omnino nihil ad rem factura sit, tamen delectant qui ex ipsis aliquid quaerunt, gratiaque ineunt eorum dicendi voluntate excitanda.

*Dic mihi Nelide verum clarissime Nestor,
Qua periisse scias ingentem Agamemnona morte?
Tunc Menelaus ubi fuit? Argos Achaicum an illum
Illo non tenuit tum tempore? --*

simul de multis rebus interrogat, & occasiones varia differendi suggerit. secus quam nonnulli, qui necessitate circumscribentes, & in arctum responsa cogentes, suauissima senes oblectatione defraudant. Vniuersae autem qui voluptatem malunt quam molestiam offerre, huiusmodi proponunt quaestiones, quarum responsis non vituperatio, sed laus, non odium aut inuidia, sed beneuolentia & gratia auditorum comitetur. Atque haec quidem de interrogationibus. Salibus autem qui nequit caute, artificiose, ac tempestiue uti, omnino iis abstinere censeo. Sicut enim in lubrico loco etiam si subuertunt, qui tantum in transcurso attingunt: ita in vino quaeuis oratio non satis comoda occasionem nobis peccandi praebet. Est, cum salibus magis quam conuictis exagitamur. cum haec ab ira inconsulto proficisci saepe videamus: illos non a necessitate, sed studio contumeliae & malignitate. & in vniuersum differere * magis quam nugantibus succensimus * Quod autem omnino * aderit. * falses conuictum autem * esse, & factum dedita opera atque cum apparatu. Qui enim falsamentarium te appellet, is palam conuictum facit. qui dicat, Meminimus te cubito nares emungere, false pungit. Et Cicero ad Octauium, qui ex Africa oriundus videbatur, orante ipso dicentem se non audire, Atqui aiebat, aurē habes perforatā. Et Melanthius cum a comico poeta derideretur, dicebat: reddis mihi symbolū non debitum. Magis autem falses seu dicteria (Graecū scomma sic explicemus) mordent, quae instar hamatorum telorum diutius inhaerent. molestaque est morsus oblectatio elegantiae grata audientibus. nam voluptatē ex dicto capientes, credere * vituperare dicenti * enim est * peccati praesentis scomma est autore Theophrasto. Itaque auditor a se id quod deerat suspicioni adiicit, tanquam sciens & credens. Qui. n. ridet & delectatur dicto Theocriti ad quendam qui furari vestes videbatur, & ex ipso quaerebat iretne ad cenam, dicentis iturū se, sed ibi et dormiturū: is confirmanti crimē similis est. Itaque intempestiua iaciens dicteria etiam praesentis malignitatis quodam contagio inficit, tanquam gaudentes aliorum contumeliis. Enimvero praecleara illa Lacedaemone inter alias haec fuit disciplina, false dictis alios imperere citra molestiam: & ex quo animo dicteria ferre. nam si quis iniquius ferret: alter statim mordendi finē faciebat. Quomodo itaque non sit difficile dicterium inuenire gratū ei qui incessit:

A χείριστοι δὲ καὶ πρὸς φίλων ἀτυχεύωντων ἐρωτώμενοι, καὶ περὶ παιδῶν παροτρυνόντων ἐν μαθήμασι, συνηθειῶν, ἢ φιλικῶν βασιλέων. ἐξήραν δὲ καὶ δυσμενῶν οὐκ εὖ καὶ βλάβας, καὶ καταδίκας ἐξελείψοντων καὶ σφαλόντων, ἢ διὸν ἐρωτώμενοι καὶ παροτρυνόντες ἐξαγγέλλουσιν αὐτοῖς ἢ ἀφ' αὐτῶν ὀκνήσας, φυλακιστοὶ δόξαν ὅτι χαίρουσιν αὐτοῖς. ἢ διὸν δὲ καὶ πρὸς κυνῶν ἀδρα. θηροπόλων ἐρωτῶν, καὶ φιλαθλητῶν πρὸς γυμνασίων ἀγῶνων, καὶ πρὸς κελῶν ἐρωτῶν. ὁ δὲ ἀσεβῆς καὶ φιλοθύτης, διηγηματικὸς οὐκ εὖ καὶ ὅσα χρῆσάμενος ἢ φήμας, ἢ ἱεροῖς, ἢ θεῶν ἀμύμνητα, καὶ τῶν ἄλλων, ἢ δέως αὐτῶν πρὸς τῶν ἐρωτῶν. **B** τῶν δὲ τοῖς ἢ παροτρυνόντες καὶ μηδὲν ἢ διηγήσεις ἢ παροτρυνόντες, πρῶτον οἱ ἐρωτῶντες χρῆσιν, καὶ κινῶσι βλασφημίας. Ὡς Νέστωρ Νηληϊάδης, οὐδὲ ἀληθῆς ἐνίστατο, ἢ ὡς ἔθαν Ἀτρείδης; - Ποῦ Μενέλαος ἐστίν - ἢ ὡς Ἀργεῖος ἦεν Ἀχαΐκῶν; πολλὰ ἐρωτῶν ἄμα καὶ πολλῶν λόγων ἀφορμαὶ παροτρυνόντες, ὡς πρὸς ἐνιοὶ, συγγέλλοντες εἰς τὸ ἀναλαχθῆναι αὐτὸ καὶ σμυελάνοντες (ὡς ἀποκρίσεις, ἀφαιρῶν) τὴν γερωντικῆς διατριβῆς ὅτι διδόν. ὅλως δὲ οἱ θελόντες ἀφραδίαν μᾶλλον ἢ λυπεῖν, τοιαύτας ἐρωτήσεις παροτρυνόνται ὡς ἀποκρίσεις ἐφόρου, ἀλλ' ἐπαμῶς, ὡς δὲ μῖσος ἢ νέμεσις, ἀλλ' ὕνοια καὶ χάρις ἐπέταται πρὸς τὸ ἀκασάντων. ταῦτα μὲν οὖν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. σκώμματος δὲ τὰ μὴ διωκόμενα μετ' ἀλαστορίας καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀπείαν, πρῶτον πασι ἀφεκτέον. ὡς πρὸς γὰρ τὸ ἐν ὀλιγοπρῶ τῶν καὶ ἡρώων ἐκ πρῶταδρομῆς μόνον, ἀνατρέψω, οὕτως ἐν οἴνῳ πρὸς πᾶσαν ἀφορμὴν λόγου μὴ κατὰ τὴν μαγνητικὴν ὅτι σφαλῶν ἐχρῆται. τοῖς δὲ σκώμμασι ἐστὶν ὅτε μᾶλλον ἢ τῆς λοιδόρειας ἐκκινούμεθα, ὅτι μὲν ὑπὸ ὀργῆς πολλὰς ἀβελήτως ὀρώντες γινόμενον, ὅτι δὲ, ὡς ἐκ ἀναλαχθῆναι, ἀλλ' ἔργον ἕβρεως καὶ κακῆς, παροτρυνόντες καὶ κατὰ τὸν ἀφαιρῶν τῶν ἀφαιρῶν τοῖς ἀφαιρῶν μᾶλλον ἢ τοῖς **D** φλυαροῖσι χαλεπαίνοντες. διδόν γὰρ ὅτι ὅλως διηγήματα παροτρυνόντες αὐτῶν τὰ σκώματα. λοιδόρημα δὲ ὑβριστικὸν συμβαίνει ἐπὶ καὶ πεπονημένων ἐκ πρῶταδρομῆς. ὁ γὰρ εἰπὼν ταχυπόλιον, αὐτὸθεν ἐλοιδόρησεν ὁ δὲ φήσας, Μεμνήμεθα σε τὰ βραχίονα ἀπομυθόμενον, ἐσκώψατο. καὶ Κικέρων πρὸς Οκταβίον ἐκ Λιβύης ἐπὶ δοκῶντα, λέγοντος δὲ αὐτῶν φάσκοντα μὴ ἀκῆν, καὶ μὲν τρυπητὸν (ἴφην) ἔχοντος. καὶ Μελαγίσιος ὑπὸ τῶν καμωδοποιῶν κατὰ γλώσσας, ἔφη, Οὐκ ὀφείλω μὲν μοι ἀποδίδως ἔρανον. μᾶλλον ἐν τὰ σκώματα δάκνη, κατὰ τὸν τὰ παρηκίερωμένα μέλη πλείονα χρόνον ἐμμένοντα καὶ λυπεῖ τὸς σκώψαντας. ἢ τέρψις τῆς κομψότητι, καὶ ἡδυνῆ τὸς παρῶντας. ἢ δὲ μὲν γὰρ ὅτι ἐλεγε μὲν, πικρῶν δοκῶν τὰ ὅτι τὰ ἀφαιρῶν λέγοντι. ὁ γὰρ διδοὺς γὰρ ἐστὶν τὸ ἀμύμνητα παροτρυνόμενος ὁ σκώμμα, κατὰ τὸ Θεόφραστον. ὅταν δὲ αὐτῶν τῶν ὑπονοῖα παροτρυνόντων ὁ ἀκῆσας δὲ λέγει πον, ὡς εἰδῶς καὶ πικρῶν. ὁ γὰρ γλώσσας καὶ ἡδῆς, ὅτι Θεοκρίτος πρὸς τὸν δακρυῶντα λωποδυτεῖν, ἐρωτῶντα δὲ αὐτὸν εἰ ὅτι δὲ φησὶν βαδίζον, φησάντος βαδίζον, ἐκείνου τοῦ κατὰ τὸν βλασφημῶν τὸ ἀφαιρῶν ὁμοίως ἐστὶ. δὲ καὶ παροτρυνόντων πᾶσι τὸς παρῶντας ὁ σκώψαντων πρὸς μέλος, κακῆς, ὡς ἐφηδοκῶν καὶ σμυελάνοντες. ἐν τῇ κατὰ Λακεδαίμονι τῆς μαθημάτων ἐδοκῆ, ὁ σκώψαντων ἀλύπως, καὶ σκώψαντων φέρων. εἰ δὲ τις ἀπειποῖ σκώψαντων, ἀφαιρῶν ὁ σκώψαντων ἐπέτατο. πῶς οὖν οὐ χαλεπὸν εἶναι σκώμμα τὰ σκώψαντων κατὰ τὸν μαγνητικὸν, **F**

ὅπου καὶ ὁ μὴ λυποῦν τὸ σκώμματος, οὐ τῆς τυχεύσεως ἐμ-
 πειρίας καὶ δεξιότητις ὄντι. οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ πρῶτά μοι δοκεῖ
 τὰ λυποῦντα τῶν ἐπιχοῦν σκώμματα, τοῖς μακρὰν ἔσσι τῆς
 διαβολῆς ἠδὲν ἴσθι καὶ χεῖρ ποιῆν. οἷον Ἐπιφάνης τὸ ἔσθι-
 αἰρον καὶ ἔσθι δασυ σκείνον, ὡς παιδικὰ τῆ Σαμβαύλα
 σκωπόμενον εἰσαγάγετα παιδίας, καὶ Κοίντος ἔφημετέρη μέ-
 μνησαι, ἐν ἀσθενείᾳ τῆς χεῖρας ἔχον ψυχρὰς λέγροντες, Αὐ-
 φίδιος Μόδετος, Ἀμάμιον (ἔφη) θερμὰς ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας
 κελύμικας αὐτῆς. ἔπειθ' ἐκείνῳ μὲν γέλωτα καὶ εὐχέουσαν πα-
 ρέχε, κλέπτη δ' αὐτοπάτω λαιδόρημα καὶ ὀνόδος ἴω. δὲ καὶ Κρι-
 τώβουλον ὁ Σωκράτης δι' ἄποστατον ὄντα πρὸς ἀλάμε-
 νος εἰς σύγκρισιν ἁμορφίας, ἐπαίξεν, ἐκ ἐχθλῶτα. καὶ Σω-
 κράτιον πάλιν Ἀλκιβιάδης ἐσκώπειν εἰς τὴν λουπίαν τὸ πρὸς
 Ἀγάθωνος. ἠδὲν τῆς βασιλείας τοῖς λεγρομένοις ὡς εἰς πείνη-
 τας αὐτοῖς καὶ ἰδιώτας, ὡς πρὸς Φιλίππου σκωφθεὶς ὁ πα-
 ρεσίβης εἶπεν, Οὐκ ἐγὼ σε βέβω. τὰ γὰρ ἐπὶ πρῶτον φαῦλα
 λέγοντες, ἐμφάνοισι τὰ πρῶτον γρησά. δεῖ δ', ὁμολοῦν-
 μέως καὶ βεβαίως πρῶτον πηρησόν. εἰ δ' ἢ μὴ, τὸ λεγόμενον
 τοῦ αὐτίου ἀμφισβητήσιμον ἔχει τὸ ἔσθι. ὁ γὰρ τὰ πρῶτον
 πλοῖσι τῶν δεινῶν ἐπαίξεν λέγων, ἢ τὸ ὑδροπότιον καὶ σά-
 φρονα παρῆν καὶ μεθύειν, ἢ τὸν δὲ δάπανον καὶ μεγαλο-
 πορεπὴ καὶ γρηστικόν, κίμβικα καὶ κίμινον πρῶτον γρησάων, ἢ τὸ
 ἐν σιωπῆσει καὶ πολιτείᾳ μέγρον ἀπειλῶν ἐν ἀγρῶ λή-
 ψα, εὐχέουσαν καὶ μειδίαμα παρῆν. ἔπειθ' ὁ Κόρος ἐν οἷς ἔ-
 λείπετο ἑταίρων, εἰς τῶν πρῶτον ἀλάμενος ἐγένετο ποροπῆς,
 καὶ κελύμικος. καὶ ἔφην ἰσχυρὰ τῆς ἡσυχίας πρῶτον γρησάων, ὡς
 ἐκ ἐκαλλιέρῃ παρελόμενος τῶν αὐτοῖς ὁ μισθωτάμενος ἠ-
 λησε γελῶν ἀπὸ μὲν τῶν παρῶντων, ἔστιν (ἔφη) ὁ κελύ-
 μικος αὐτῶν ἡσυχίας ὁ δ' ἰσχυρὰ γελῶν, Ἀλλ' ἐ-
 μου μὲν αὐτοῦ ἡσυχίας δι' ἄποστατον οἷον. σὺ δ' ἀπαλ-
 λαγύει ἀπὸ δόντος ἐδέξασθαι τῆς ἡσυχίας. ἐπὶ τοῖνυν οἱ τὰ γρη-
 σά τῶν πρῶτον τοῖς λαιδόρημα ὀνόμασι μετὰ
 παιδίας κελύμικες, ἀν' ἐμμελῶς ποιῶσιν, αὐτῶν μᾶλλον
 ἀφρονοῖσι τῶν ἀπὸ δεινῶν ἐπαυνοῦντων. καὶ γὰρ δάκρυ-
 σι μᾶλλον οἱ δεινῶν ἀφρονοῖσι ὀνομάζοντες, ὡς οἱ τῶν πορο-
 πῆς, Ἀειθεῖδας, καὶ τῶν δειλοῖς, Ἀχιλλεὺς κελύμικες. καὶ
 ὁ τῶν Σοφοκλέους Οιδίπυς, Ταύτης Κρέων ὁ πῖτος οὐ ξαρ-
 χῆς φίλος. ἀπὸ τῶν οἷον εἶπε γῆρας εἶναι εἰρωνείας τὸ πρὸς
 τῶν ἐπαύνοισι, ὡς καὶ Σωκράτης ἐχρήσατο, τὸ Ἀντιθένοισι τὸ
 φιλοποῖον καὶ σιωπῆσειν ἀπὸ τῶν εἰς ἄνοϊαν, ματρο-
 πείαν καὶ σιωπῆσειν καὶ ἀγῶνισιν ὀνομάσας. Κεῖται δὲ
 τὸν φιλοσοφῶν εἰς πᾶσαν οἰκίαν εἰσόντα μετὰ τιμῆς καὶ φιλο-
 φροσύνης δεχομένων, ἡρεπεροῦντι ἐκάλου. ποιεῖ δ'
 ἄλλοι σκώμμα καὶ μεμψίς ἐμφάνουσα χεῖρ. ὡς Διο-
 γρησ τῶν Ἀντιθένοισι ἔλεγε, Ὅς μερὰ κητὴ ἡμπεχε
 καὶ ἀνάγκασε Πτωχὸν γῆρας καὶ δόμῳ δνάσαστον. οὐ γὰρ
 αὐτὸς οἰκίαν πτωχὸς ἴω λέγων, ὅς με σοφὸν καὶ αὐτάρκη καὶ
 μακάριον ἐποίησε. καὶ ὁ Λάκων, ἀναπνεύσας τῶν γυ-
 μνασιάρχῳ πρῶτον πρῶτον πρῶτον ἐγκαλεῖν, ἔλεγε,
 δι' ὃν σὺ δὲ ἀποδακρύσαι γέροντι ἡμῖν. καὶ τὸν δειπνίζον-
 τα καὶ ἡμέραν ἀδραποδιστὴν κελύμικα καὶ τίραννον, δι' ὃν ἐ-
 τῶν ποροπῆς οὐχ ἔωρακε πῶν ἑαυτοῦ τρεπείδου. καὶ ὁ
 λέγων πρὸς τὸ βασιλέως ἑπιβεβουλομένης ἀφρονοῦσαι
 πῶν γῆρας καὶ τὸν ὕπνον, πλοῦσιος γῆρας ἐκ πείνης.
 καὶ εἰς αἰδοσίαν δρέψας ἀπὸ τοῦ Αἰσχύλου κελύμικος,

A quando etiam citra molestiam false dicto impete-
 re, haud vulgaris est peritiæ & dexteritatis. Verum
 enimvero primum ea mihi videntur dictoria, quæ
 fontibus molestiam adferunt, voluptatem ali-
 quam adferre & grata esse iis qui procul à culpa &
 crimine absunt. Vt cum Xenophon per iocum
 introducit turpissimum hirsutissimumque illum,
 pro amasio Sambaulæ vexatum. Et cum Quintus
 noster in morbo diceret, manus sibi esse frigidas:
 Aufidius Modestus: atqui, inquit calidas eas è pro-
 uincia reportauisti. hoc enim Quinto sane risum
 mouit, & oblectationi fuit: proconsuli autem furi
 opprobrium fuisset & conuicium. Itaque etiam
B Critobulū formosissimum Socrates ad certamen
 pulcritudinis prouocans, iocabatur, non subfan-
 nabat. itemque Socratem Alcibiades false nota-
 bat de riuallitate propter Agathonem. Reges quo-
 que delectantur iis quæ in ipsos tanquam paupe-
 res & priuatos dicuntur. vt cum dicitur impetu-
 tus à Philippo mensæ affecla dixit, An non ego te
 alo: Quippe mala quæ non adsunt obiiicientes, in-
 terim arguunt bona quæ adsunt. Oportet autem
 certo & constanter boni aliquid adesse: alioqui id
 quod dicitur, ambiguum & controuersam habe-
 bit significationem. Nam qui prædiuiti minetur
C se creditores eius ipsi immisurum, aut abstemium
 vel temperantem ebrium esse ac per vinum pec-
 care dicat, vel liberali ac magnifico sordidi & cu-
 minifectoris nomen imponat, aut in patrociniis
 ac gerenda rep. magnum in foro se reum peractu-
 rum iaceter: ridendi materiam atq; hilaritatis præ-
 buerit. Ita Cyrus amicos ad earum prouocans cer-
 tamina rerum, in quibus inferior erat, comis fuit
 atque gratiosus. Ismenias cum tibiis caneret ad sa-
 crificium, neq; litaretur, qui conduxerat tibias ei
 ademit, atq; ipse ridicule cecinit. cumq; id corona
 reprehenderet, Diuinitus, inquit, est canere gra-
 tiose, ibi subridens Ismenias, Imo, ait, me canente
D dii oblectati moram produxerunt: tu autem vt mis-
 sos ipsos faceres, propere sacrificium acceperunt.
 Porro qui bonas res per iocum nominibus pro-
 brosis adficiunt, id si accurate agant, magis dele-
 ctant quam qui aperte laudant. sicut magis etiam
 morident, qui honestis nominibus in conuitiando
 vtuntur: vt qui improbos Aristidæ, timidus Achil-
 lis nomine appellant. sic & Oedipus apud Sopho-
 clem:
Huius fidelis amicus ab initio Creon.
E Huic simulationi ab altera parte respondet ea quæ
 in laudando versatur. Hac vsus Socrates, Anisthe-
 nis in conciliandis hominum studiis & amore so-
 lertiam, lenocinium & conductionem appellabat.
 Cratetem autē philosophū, qui in omnes intrans-
 domos amanter & honorifice excipiebatur, Ostia-
 pertorem vocabant. Elegans dicitur etiam fit,
 cum vituperationi gratiarum actio adiicitur. sic
 Diogenes de Antisthene dicebat:
Mihi qui caput velauit, & vi perpulit
Mendicus essem vti, atq; extorris adibus.
F Et Laco gymnasi præfecto qui ligna non fuman-
 tia præbuerat, id se vitio dare simulans, Horū causa,
 inquit, apud vos non licuit lacrymare. Sic ille, qui
 conuiciū quotidie præbentē plagiarium vocabat
 & tyrannum, per quem tot annis suam nō vidisset
 mentem, & qui factus è paupere diues à rege, per
 insidias sibi aiebat ocium & somnū esse crepta. Et
 si quis inuersione vsus incuset Æschyli Cabeiros

quod aceto carituri essent domum fabricati: quod ipsi erant per iocum minati. Hæc enim magis tangunt, acrioremque habent gratiam, ita ut non offendant, neque lædant eos qui laudantur. Oportet autem eum qui concinne uti volet dicteris, vitii & studii inter se discrimen habere cognitum. aliud enim sunt avaritia & contendendi cupiditas, aliud musicæ & venationis studiū, quorum illa sibi obiiici homines indigne ferunt, hæc gaudet. Itaque non inuenuste Demosthenes Mitylenæus, cum cantilenis & citharæ dediti cuiusdam fores pulsasset, si que aperuisset & ingredi iussisset, Faciā, ait, si prius citharā ligaueris. Inuenuste parasitus Lyfimachi, qui cum ei rex scorpionum ligneum vesti iniiecisset, perterritus profilit, cumque ludum sensisset, Te quoque, inquit, rex, volo perterrefacere, da mihi talentum. Sunt etiam talia discrimina eorum quæ corporibus accidunt. nam aduncus aut compressus nasus si obiiiciatur, ridere solent. Et Philippus Casandri F. non indignatus est, cum ei dixisset Theophrastus: miror oculos tuos non canere, fistula narium ipsos subeunte. Et Cyrus cum qui adunco esset naso, iussit sic enim quadraturum. Egredere autem ferunt, si oris aut nasi tetrum fœtorem exprobrat. Rursum caluiciei non curant notationem, oculi defectum iniquissime audiunt sibi exprobrari. Antigonus quidem ipsius in oculum amissum iocabatur. & aliquando oblato edicto quod magnis erat perscriptum litteris: Vel cæcus, aiebat, hæc legere possit. Theocritum autem Chium interfecit: quod cum ei polliceretur amici, fore omnia ipsius salua, ubi ante oculos regis peruenisset: responderat, Omnem ergo sibi salutis spem esse ademptam. Leo Byzantius cum ei Pasiades dixisset, Lippitudinis contagio mihi abs te accidit: Imbecillitatem, aiebat, corporis mihi exprobras, non animaduertens filium tuum, Nemefin (quæ vindictæ dicitur Dea) in tergo gestantem. gibbotum autem filium habebat Pasiades. Hoc vitium etiam Archippus Atheniensis populi consiliarius iniquo animo passus est sibi à Melanthio obiiici: qui eum non procurare, sed procurare pro republ. dicebat. Sunt qui ista moderate & leni animo sustineant. ut amicus Antigoni cum poposcisset talentum, neque impetrasset: fatellites sibi dari petiit, ne per insidias talentum sibi, quod in humeris portare iussus esset, eriperetur. Ita ad externa ista alii aliter adfecti sunt, estque magna animorum inæqualitas. Epaminondas cum collegis reipub. principibus conuiuans, acetum postremo bibebat. interrogatusque an hoc ad valetudinem conduceret, Respondit se hoc ignorare, scire autem facere hoc ad recordationem rationis victus quam domi teneret. Proinde oportet ingenii eorum quibus cum agimus & moribus consideratis iocos usurpare, idque eniti, ut absque molestia & cum gratia colloquamur. Amor autem cum alias, tum maxime in dicteris summam habet varietatem, quæ aliis molesta accidunt, alias grata. cæterum hæc obseruandum est tempus & locus. Sicut enim ignem initio restinguit spiritus, ob illius imbecillitatem: auctum autem nutrit atque roborat: sic nascens adhuc amor & latens, succenset iis qui ipsum detegunt: ubi eluxit & manifestatus est, alitur scomatibus, iisque quasi inflatus arridet. Gratissimum est amantibus, si amantibus presentibus eis per iocum ipsum amare obiiiciatur, aliud nihil. Tum si uxores suas diligunt, aut adolecētulos ingenuos,

A ὄξους ἀπαιτεῖν δῶμα ποιήσαντας, ὡς ἄρ' αὐτοὶ παύζοντες ἠπείλησαν. ἀπείραται γὰρ ταῦτα μάλλον ἔχοντα δριμυτέραν χάριν, ὡς τε μὴ παροίσαται μηδὲ λυπεῖν τὸς ἐπαγνουμένους. δεῖ δ' ἵ ἐμμελῶς σκώμματι χρῆσθαι, εἰδέναι ἢ νοσήματος ἔξφορον πρὸς ἐπιτήδευμα λέγειν ἢ φιλαργείας ἢ φιλονεικίας πρὸς φιλομοσίαν ἢ φιλοθηρίαν. ἐπ' ἐκείνοισι μὲν γὰρ ἀρῶνται σκωπόμενοι, πρὸς ταῦτα ἢ ἡδέως ἔχουσιν. ἔκ' ἀηδῶς γὰρ Δημοσθένος ὁ Μιτυληναῖος, φιλοδοῦ πινος ἢ φιλοκίθαριδος ἴσθαι χάριτας, ἢ παχύσαντος αὐτῆς καὶ κελύσαντος εἰσελθεῖν, Ἄν' ἄρ' ἔφην ἢ κίθαριν δῆσῃς. B ἀηδῶς δ' ὁ τῷ Λισίου πρὸς αἰσῶς, ἐμβαλόντος αὐτῆς σκρπίου ξύλινον εἰς τὴν ἰμάτιον, ἐκπαρῆξθεις, καὶ ἀναπηδήσας, ὡς ἠδεδότ' ἢ παιδία, Καὶ γὰρ σε (φησὶν) ἐκφοβῆσαι βέλτομα, ὡ βασιλεῦ δός μοι τάλαρον. εἰσὶ δ' ἢ καὶ πρὸς τὰ σωματικὰ ποιῶνται ἀφροειδῶς πολλὰν. οἷς εἰς χυρότητα καὶ σιμότητα σκωπόμενοι, γελῶσιν· (ὡς ὁ Κασάνδρου φίλος ὄρα κηρῆσθαι τῷ Θεοφράστῳ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Θαυμάζω σου τὸς ὀφθαλμοὺς, ὅτι οὐκ ἄδοιοι, τῷ μυκτῆρος αὐτοῖς ἐνιδωκῆτος. καὶ ὁ Κόρος ἐκέλευσε τὸν χυρόν σιμῶν ἀγαγέσθαι γυναικᾶ· ἔγω γὰρ ἐφαρμόσιν) εἰς τὴν δωσωδία μυκτῆρος ἢ C σώματος ἀρῶνται σκωπόμενοι. ἢ πάλιν εἰς φλακρότητα, πρὸς αἰσῶς φέρονται, εἰς δὲ πῆρωσιν ὀφθαλμῶν, ἀηδῶς. καὶ γὰρ Ἀντήριος, αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἔσκωπε καὶ ποτε λαβὼν ἀξίωμα μεγάλῳις γράμμασι γεγραμμένον, Ταυτὶ μὲν (ἔφην) καὶ τυφλῶ δῆλα. Θεόκριτον δ' ἢ Χίον ἀπέκτεινε, ὅτι φησάντος πινος, εἰς τὸς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ βασιλέως πρὸς ἀρῶνται, σωθῆναι, Ἄλλ' ἐμοὶ (εἶπεν) ἀδιώατα φῆς τὰ τῆς σωτηρίας. καὶ ὁ Βυζάντιος, εἰπόντος Πασιάδου πρὸς αὐτὸν, ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἢ αὐτῶν τὸς ὀφθαλμοὺς, Ἄδένειαι (ἔφην) σώματος ονειδίξεις, νέμεσιν οὐχ ὀραν ὅτι τῷ D ἄμην βασιάζοντα σου τὸν ἰόν. εἶχε δ' ἢ κυρτὸν ὁ Πασιάδης ἰόν. ἠγμάκτισε δὲ καὶ Ἀρχιππος ὁ δημαγωγὸς τῷ Ἀθηνάϊον, ἢ πρὸς Μελαγχίου σκωφθεὶς εἰς τὸ κυρτὸν. ἔφην γὰρ αὐτὸν ὁ Μελαγχίος οὐ παροίσαται τῆς πόλεως, ἀλλὰ κεκυφέναι. πινὸς δὲ ταῦτα πρὸς αἰσῶς καὶ μετρίως φέρονται, ὡς ἄρ' ὁ φίλος τῷ Ἀντήριου τάλαρον αἰτήσας, καὶ μὴ λαβὼν, ἠτήσασε πρὸς πομπὴν καὶ φύλακας, Ὅπως (ἔφην) μὴ ἐπιβουλεύθῃς, πρὸς πάσας καὶ ἄμμου δὲ τάλαρον φέρειν. οὕτω μὲν πρὸς τὰ ἐκτὸς ἔγρησι ἀφ' ἑὶ τὴν ἀνωμαλίαν· ἄλλοι γὰρ ἐπ' ἄλλοις ἀρῶνται. Εἰ παμινώδης μετὰ τῷ σωμαρχόντων E ἐστὼ μῦθος ἐπέπαινε ὄξος, καὶ πικρὰ νομῶν εἰ πρὸς ὑγίαν ἀγαθόν, Οὐκ οἶδα· (εἶπεν) ὅτι μὲν τοὶ πρὸς τὸ μιμησάσθαι τῆς οἴκῃ ἀφ' αἰτίας ἀγαθόν, ἐπίσταμα. δεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ φύσεις καὶ τὰ ἦθη σκωπῶντα τῆς παιδείας χεῖρασαι, πειράσθαι μὲν ἀλύτως καὶ κεχρησμένως ἐκείνοις ὁμιλεῖν. ὁ δ' ἔρωσ τὰ τε ἄλλα ποικιλώτατος ὅστι, καὶ τοῖς σκώμμασιν οἱ μὲν ἀρῶνται καὶ ἀγμάκτουσιν, οἱ δὲ χαιροῦσι· δεῖ δ' εἰδέναι τὸν χαιρῶν. ὡς γὰρ ὁ πῦρ αἰ δ' ἄρ' ἢ μὲν ἀποσβέννισι δὲ πνέμα ἀφ' ἢ ἀδένειαι, αἰζηθέντι δ' ἔσφλω παρέχῃ καὶ ῥώμην, οὕτως φύοδος ὁ ἔρωσ ἐπ' καὶ λαγῶνων διεσχελάμει καὶ ἀγμάκτει πρὸς τὸς ἀποκαλύπτοντας· ἐκλάμψας δὲ καὶ F ἀφ' ἀφαις, τρέφεται καὶ πρὸς γελῶν τοῖς σκώμμασι φύοδος. ἡδίστα δὲ σκωπῶνται παρόντων τῷ ἐρωμῶν εἰς αὐτὸ δ' ἔραν, εἰς ἄλλο δὲ ὄσθεν. ἐὰν δὲ καὶ γυναικῶν ἐραῖντες ἰδίῳ τύχῳσιν, ἢ νεανίσκων φιλοκίλων ἔρωτα χυμῶν,

Cur voraciores simus circa finem autumnii. Quæstio secunda.

ELVSINE secundum mysteria, vigente tum maxime solenni cœtu, conuiuium apud Glauciam rhetorem agitabamus. Ibi cum cœnandi finem alii fecissent, frater Xenocles more suo fratrem nostrum Lampriam scommate ob voracitatem Bœoticam impetiuit. Ego ipsis Epicuri verbis Xenoclem vltus, Non enim, aiebam, mi homo omnes finem voluptatis extremumque faciunt priuationem omnis doloris. Lampriæ autem, qui Peripatum & Lycœum horto Epicuri præfert, necesse est Aristoteli testimonium perhibere. Is vero vnumquenque scipso edaciorē esse circa extremum autumnum asserit: causamque rei adponit, quam ego non memini. Bene est, inquit Glaucias: ipsi enim absoluta cœna eam quæremus. Remotis mensis Glaucias & Xenocles diuersas autumnum causas imputauerunt. ille, quod aluum subducens vacuando corpore subinde novos crearet appetitus. hic, quod maturi plerique fructus acrimonia quadam & vi vellicandi præditi, stomachum quouis opsonio atque condimento magis ad cibi appetitionem prouocarent. quando etiam qui inedia laborant, pomum aliquo gustato concupiscentiam cibi recuperant. Lamprias autem dixit, innatum nobis calorem, quo alimur, per æstatem dispersum, imbecilliorē esse & rarum. eum autem sub autumnii exitum colligi, ac viribus augeri, intus occultatum ob frigus circumdatum & densationem corporis. Ego, ne a symbolo interfuisse disputationi viderer, dixi, Æstate nos magis siticulosos esse, plusque humoris sumere ob æstum. hoc autem tempore naturam in mutatione more suo contrarium quærentem, nos magis famelicos reddere, alimentumque siccum temperiei corporis reddere. Sed & cibos non plane causa huius rei vacare. nam quæ è nouis & recentibus fiunt fructibus, nõ mazæ modo, legumina, panes, triticum, sed & carnes animalium ipso hoc anno natorum quæ eduntur, succis à veteribus differre, magisque allicere vefcentes solent.

Callinapriusne fuerit, an ouum. Quæstio tertia.

CVm aliquantum temporis somniis monitus ouorum esu abstinuissem, amici periculum fecerunt, an ne corde quidem vefcerer. quo cum me vefci aliquoties vidissent, in eã venerunt suspicionem, me Orphicis aut Pythagoricis obnoxium statutis, quomodo nonnulli cor & cerebrum vt ortus principia, ita oua eandem ob causam abominari. & Alexander Epicureus risus causa protulit versum,

Sive fabam comedas, caput aut genitoris, idem fit: quasi oua innuisent Pythagorici illo versu, dum fabas cyamos à fetu dictas nominant: & sentirent perinde esse vefci ouis, atque animalibus quæ oua gignunt. Iam causæ defensio erat quam ipsa causa futura absurdior, si homini Epicureo somnium proposuissem. itaque illam opinionem per iocum ab Alexandro prolata non repudiaui. erat enim homo elegans, & sic satis litterarum studiosus,

A Διά τή βρωπικώτερον γίνονται πρὸς τὸ μετόπωρον; Πρὸ βλήμα β΄.

EN' Ελδούνη μὲν τὰ μυστήρια τῆ πανηγύρεως ἀκμαζούσης, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Γλαυκίας τὰ ῥήματα πεπαισμένων ἵδειπνεῖν τῶν ἄλλων, Ξενοκλῆς ὁ ἀδελφός, ὡς ἔφη εἰώθη, τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν Λαμπριάς εἰς ἀδελφὰς Βοιωτῶν ἐπέσκωπεν. ἐγὼ δὲ ἀμειψόμενος ὑπὸ αὐτῶν τῶν Ξενοκλέα, τοῖς Ἐπικουρῶν λόγοις χρωόμενος, οὐ γὰρ ἀπαμυττες (εἶπον) ὡ βέλπτε ποιῶνται τὴν ἑαυτοῦ ἀλγούτως ὑπερβαίνειν, ὅσον ἡδονῆς καὶ πένθους. Λαμπριάς, ὃ καὶ δόξα κη τὸ κήρυκα κυδάνοντι τὸν πρὸς τὸν καὶ τὸ Λύκειον, ἐργῶ μὲν τυρεῖν Ἀριστοτέλη. φησὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ βρωπικώτατον ἔχασον αὐτὸν αὐτῶν πρὸς τὸ φησὶν ὅτι εἶναι, καὶ τὴν αἰτίαν ἐπεῖρηκεν· ἐγὼ δὲ ὁδοῦ μνημονεύω. βέλπτον· (εἶπεν ὁ Γλαυκίας) αὐτῶ γὰρ ὅτι χρησόμενοι ζητεῖν ἑτέραν παυσώμεθα δειπνοῦντες. ὡς οὖν ἀφῆρεθον αἱ τρεῖς περὶ τῆς Γλαυκίας καὶ Ξενοκλῆς ἠπάσαντο τὴν ὁπώραν διαφόρους, ὁ μὲν εἰς τὴν κηλίαν ὑπερβαίνειν, καὶ τὰ κενοῦσθαι τὸ σῶμα νεαρὰς ὀρέξεις αἰετῶς ἀσκήσουσαν· ὁ δὲ Ξενοκλῆς ἐλέγη δόξασθαι καὶ δηκτικὸν ἔχοντα τῶν ὀρώρων τὰ πλείστα τὸν σῶμα χονδρὸν τὴν βρωσιν ἐκκαλεῖσθαι πηλὸς μᾶλλον ὄψου καὶ ἡδύσματος. καὶ γὰρ τοῖς ἀποσπαστοῖς τῶν ἀρρώρων ὁπώρας τὴν πρὸς τὴν ἀναλαμβάνει τὴν ὀρέξιν. ὁ δὲ Λαμπριάς εἶπεν ὅτι τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σίμφον πηλὸν ἡμῶν ὡς τρέφεται πεφύκαμεν, ἐν μὲν τὰ γέρει διέσπαρται, καὶ γέροντες ἀσθενέστερον καὶ μᾶλλον, ἐν δὲ τὰ φησὶν ἡμεῖς ἀσθενέστερον καὶ ἰσχυρῶς, κατακρυπτόμενον ἐν τῷ σῶματι τὴν πρὸς τὴν καὶ τὴν πύκνωσιν ὁ σῶματος. ἐγὼ δὲ, ὑπὸ τῆς μηδουκίης ἀσύμβολος τῆς λόγου μεταστῆναι, εἶπον ὅτι τῆς ἡμετέρας διψητικώτερον γίνόμεθα, καὶ πλείονι χρωόμεθα τὰ ὑγρῶν, ἢ τῶν καύμα. νῦν οὖν ἡ φύσις ἐν τῇ μεταβολῇ ζητοῦσα τὴν ἰσχυρίαν, ὡς ἔφη εἰώθη, πεινητικώτερον ποιεῖ, καὶ τὴν ἕξιν ἐξ ὅσων τῆς καὶ τῆς σῶματος αἰταποδίδωσιν. οὐ μὲν ὁδοῦ τὰ σίτια φησὶ τις αὐτῶν αἰτίας ἀμοιρεῖν πηλὸν τῶν πασῶν, ἀλλ' ἐκ νέων καὶ παλαιῶν ἡμετέρας κερατῶν, οὐ μόνον μάζας καὶ ὄσπρια, καὶ ἄρτους καὶ πυρῆς, καὶ κρέα ζώων ὀρωρῶν τὰ ἐπέτεια τοῖς τε χυμοῖς ἀφῆρεται τῶν παλαιῶν, καὶ μᾶλλον ἐπάγειται τοῖς χρωόμενοις καὶ ἀπολαύοντες.

B Πότερον ἡ ὄρνις πρὸς τὸν ἢ τὸ ὄν ἐγγύτερον. Πρὸ βλήμα γ΄.

Ξενουπνίου πινός ἀπεχόμενος ὡς ἂν πολὺ ἤδη χροῖον, ὡς ἔφη, τὸ τοιοῦτον, ἐν ὧν κατὰ τὸν ἐν καρδίᾳ πηλὸν λαβεῖν τῆς ὄψεως ἐναργῶς μοι πολλάκις ἡμετέρας ὑπόνοιαι μὲν τοὶ παρέχον ἐστῶντος ἡμᾶς Σοασίου Σενεκίανος, ἐνέχου δόγμασιν Ὀρφικῶν ἢ Πυθαγορικῶν, καὶ τὸ ὄν (ὡς ἔφη εἶνοι καρδίας καὶ ἐκέφαλον) ὁρῶν ἡμετέρας γενέσεως ἀφοσιῶσθαι, καὶ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Ἐπικουρῶς ὅτι γέλωτι τῶν ἰσχυρίων τοὶ καύματι εἰσὶν κεφαλὰς τε τοκῶν, ὡς δὴ καύματι τὰ ὡς ἔφη τὴν κήρυκα ἀνιπορῶν τῶν ἀνδρῶν, ἀφῆρεται δὲ μηδὲν οἰομένων τὸ εἰσὶν ὡς τὸ χροῖον τοῖς πικροῖς τὰ ὡς ζώοις. ἐγένετο δὲ τῆς αἰτίας ἀπολόγημα τῆς αἰτίας αὐτῆς ἀλογώτερον, Ἐπικουρεῖω λέγειν ἐνυπνιον. ὅταν οὐ παρητούμεν τὴν δόξαν ἅμα πρὸς τὴν αἰτίαν τὰ Ἀλέξανδρον, καὶ γὰρ τὴν χροῖον καὶ φιλολόγους ἐπιφύκει.

εκ δε πυτου, ο απορον και πολλα παραγματα τοις ζητη-
 κωις παρεχον εις μεσον ειλικε παροβλημα παει ε ωου και της
 ορνιθος, ο ποτερον γηοιτο παροτερον αυτων και Συλλας μη ο
 εταρος, ειπων οπι μικρω παροβληματι, καρα πα οργαμα, με-
 γα και βαρυ σαλβουμου ο παει τε κοςμα της ημεσεως,
 απηροβουσε. τε δε Αλεξαδρου της ζητησεως, ως μηδεν
 παροφους φερουσης, καπα γελασαντος, ο γαμβρος ημων Φιρ-
 μος, Εμοι τοινω (εφη) χρησεν εν εω παροντι τοις ατομοις. ει
 γδ τα μικρα δει σοιγεια τ μεγαλων αρχας αποπτεοται,
 παροπον ειχος βστι ο ωον γερονενα της ορνιθος (εστιν γδ και α-
 πλουω ως εν αμθητοις) ποικιλον ο κ μεμιγμενον μαλλον η
 ορνις. καδολα ο η μη αρχη, παροπον αρχη ο παερμα. ο
 ο ωον, παερματος μη πλεον, ζωου ο μικροτερον. ως γδ η παρο-
 κρη μεσον θυφιας εη δοκει και ερετης, ουτω ο ωον παρο-
 κρη πη οβτι της φυσεως βπι ο εμψυχον απο τε παερματος
 ποροβουμης. ετι δε ως πα εν τα ζωα παροπα γινεοται λε-
 γουσιν ερετης και φλεβας, ουτω λογον εχ και τε ζωου ο
 ωον γερονενα παροπον, ως παειεχον εν παειεχομενα. και γαρ
 αι τεχαι παροπον ατυπωτα κ αμορφα πλαστοισιν, ειτα υ-
 φερων εκασα τοις ειδεισιν ερεθουσιν. η Πολυκλειδος ο πλα-
 σης ειπε χαλεπωτατον εη ερεθον, οταν εν ονυχιο πηλος γε-
 νηται. εη και τη φυσει ο παροπον ειχος βστι ατρεμα κινουση
 πτω υλλω ερεθουσαι πα ακουειν, τοποις αμορφοις και α-
 ειςου εκφερουσαν, ως πα τα ωα. μορφομυων δε τετων κ
 εραχαρομυων, υφερων ενδημιουρηοται ο ζωον. ως δε
 καμπη γινετα ο παροπον, ειτα εκπαγεισα ερεθουση και
 παειραγισα, ετερον περωθεν δι αυτης πτω κελουμυω
 ψυχω μεθησι, τ αυτην ερεθον εν αυτω παροφουσαι ο
 ωον, οη υλη της ημεσεως. ανικη γδ εν παση μεταβολη παρι-
 τερον εη ε μεταβαλλοντος, δε ε μεταβαλε. οσκει οπι σκι-
 πες εν δειδρω κ τερονδονες εμφουονται ευλω κη σην υρεθη-
 τος η πεψιν, ων οσδεις δυ αξιωσειν μη παροπο κειοται μη-
 δε παροσευτερον εινα φυση ο ημωον. η γδ υλη λογον εχ παρος
 τα γινόμενα μη εος (ως φησι Πλατων) κη πηλυης. υλη ο παν
 ες ου συστασιν εχ ο ημωον. ο εη βπι τετοις (εφη γελα-
 στας) αεισω ζυωετοισιν τον Ορφικον κ ιερον λογον, ος ο ορνι-
 θος μονον ο ωον αποφαινει παροσευτερον, δελα και συλλα-
 βων απασαν αυτα πτω απδρωτων ομοι παροσευημης α-
 νατιθησι και παλλα μη υσομα κειοτω, καθ Ηροδοτον,
 (εστ γδ μυστικωτερα) ζωων δε πολλα φυσης τε κοςμου πε-
 ρειεροντες, οσδεν, ως ειπειν, ημος αμοιρον βστι της ες ωου γε-
 νεσεως, δελα και πατωα ημωα και νηκα μυεια, και χερ-
 σαμα, σαυρας και αμφιβια, και κροκιδειλοι, και διποδα
 τ ορνιον, και αποδα τον οφιν, και πολυποδα τον απελε-
 βον, οθεν οεκ απο ερεθου τοις παει τον Διονουσιν οργιασμοις,
 ως μιμημα τε τα πορωτα ημωοντες και παειεροντες εν εαυ-
 τα, συγκαθωοιωται. ταυτα τε Φιρμου διεξιοντος, ο Σενε-
 κίων εφη πτω τελουταται τ η ειχων αυτα παροπω αιπι-
 πιωειν. Ελατες γδ (ειπων) ο Φιρμε τον κοςμον δυτι τ πα-
 ρομιακης ημεσε βπι σεαυτον ανοιζας. ο γδ κοςμος παρο-
 φεσηκε πορωτων, τελειοτατος ων, και λογον εχ, ποδ ατε-
 λουσ φυσει παροτερον εη ο τελειον, ως τε πεπηρωμυου ο
 ολοκληρον, και τε μερεσ ο ολον. οσδε γαρ εχ λογον, ει-
 ναι μερεσ, ου μερεσ βστι μη γερονος. οθεν ουηεις λεγα τε
 παερματος εη τ ημωον, οσδε τε ωου πτω αλεκτοειδα.

A Ex illo igitur perplexam is quaestionem illam, & multū disputatoribus faceffentem negocii in me-
 dium protraxit de ovo & gallina, vitrum horū prius
 extiterit. Ac Sylla quidem sodalis noster, fatus
 nos parua quaestione tanquam instrumeto in-
 gentem & grauem de origine mundi quaestionem
 subruere, finem fecit dicendi. Cum autem Ale-
 xader quaestionem derideret, ut quæ nihil ad rem
 eam faceret: Firmus ad finis meus, Ergo, inquit, in
 praesentia mihi atomis utere. Nam si exilia debent
 esse magnorum principia, idq; ponendum est, par
 est ouum gallina prius fuisse. est enim ouum, ut in
 rebus sensilibus, simplex, magis varia & ex plurib.
B mixta gallina. Vniuerse autem principium reli-
 quis est prius: semen vero principium est, ouum
 femine amplius, animali minus est. Vt. n. profectus
 medium est inter indolis bonitatem & virtutem:
 sic ouum profectus quidā est naturæ à femine ad
 animatum corpus proficifcentis. Ad hæc, sicut in
 animali aiunt primum nasci arterias & venas: ita
 rationi consentaneū est ouum animali prius existi-
 tisse, ut q; contineat in contento. Nam & artes ini-
 tiorudina fingunt & informia opera, postmodo sin-
 gula suis formis cōcinnantes. quare et Polycletus
 fictor dixit, Opus tunc esse difficillimum, cum ad
 vnguem exigitur lutum. Itaq; etiā pabile est cum
 natura initio sensim moueret materiem, hanc se-
 gnus obtemperantem informia indefinitaq; pro-
 duxisse rudimenta, cuius modi est ouum: deinde
 his cōformatis & effictis animal esse absolutum. Vt
 vero primum nascitur eruca, deinde siccitate con-
 crescens, tandem rumpitur, atq; e se aliud alatum
 animal exhibet, quod psyche dicitur, papilionis
 genus quoddā: ita hic ouum prius existit, tanq; ma-
 teria ortus. Nā in omni mutatione necesse est pri-
 ore mutante esse id è quo mutatur. Considera enim
 scnipes & teredines in arboribus & lignis innasce,
 humoris putrefactione aut concoctione. quib. ne-
 mo negauerit priorem natura esse vim generandi.
 Nam materia aduersum ea q; nascuntur rationem
 habet matris, ut ait Plato, & nutricis. materia au-
 tem omne id est, ex quo constituitur id quod na-
 scitur. Supra hæc iam (aiebat ridens)

Cantabognavis --

Orphicā & sacram orationem, q; non gallina mo-
 do antiquius ouum facit, sed ei omnium in vniuer-
 sum rerum principem ortum adscribit. Ac de reli-
 quis quidem, q; plus habent mysterii, fauebo lin-
 guæ, ut cum Herodoto loquar. Cum autem varias
 animalium formas cōtineat mundus, nullum fere
 genus expers est originis ex ovo. sed & voluctria
 gignit, & natantia innumera, & terrestria ut lacer-
 tas, & in aqua terraq; degentia ut crocodilos, & bi-
 peda ut gallinā, & pedib. carentia ut serpentes, &
 multis pedib. pedita ut locustā. Ideo haud abs re o-
 uum in orgiis Bacchicis cōsecratum est, ut exem-
 plum omnia gignentis & in se cōtinentis. Hæc vbi
 Firmus disseruit, Senecio: Atqui, inquit, eorum q;
 tu ptulisti exemplorum vltimum primo loco tibi
 refragatur. imprudensq; adeo Firme mundum lo-
 co eius q; in prouerbio est ianuz contra te ipsum a-
 peruisti. Mundus. n. primo omnium existit, ut pro-
 te perfectissimus. Quippo rationi congruit perfe-
 ctum imperfecto prius esse natura, ut mutilato in-
 tegrum, parte totum. Nihil enim rationem partis
 habet, respectu eius quod ortum non sit. vnde ne-
 mo dicit hominem feminis esse, aut oui gallinam:

της δε

ἀλλ' ὅτι αὐτοῖσι καὶ νεοτῆσι ὡς γηρονέαι παρ' ἄλλους, καὶ ἀπαργαῖα, παίδων. Οὐ γὰρ γῆ (φησὶν ὁ Πλάτων) γυναι-
κα, γῆ δὲ γυνὴ μιμεῖται, καὶ τῶν ἄλλων θήλων ἕκαστον.
δὲ παρ' ἄλλους γῆσιν εἰκὸς ἔστι ἐκ γῆς τελειότητι καὶ ῥώμῃ
τῆς γυναικὸς αὐτοτελῆ καὶ ἀπεργασθεῖν γῆσθαι, τοιούτων ὄρ-
γάνων καὶ τερασμάτων καὶ ἀγείων μὴ δεομένη, ἀ νῦν ἡ
φύσις ἐν τοῖς τίκτοισιν ἐργάζεται καὶ μηχανάται δι' ἀδελ-
φείας.

Εἰ παρ' ἄλλους τὸν ἡ παλὴ τῶν ἀγωνισμῶν.
Πρόβλημα δ'.

ΣΩσικλέα τὸν Κορωνῆθεν Πυθίοις νενικηκῆτα ποιητῆς,
εἰσιδὼν τὰ ὀπινίκια τῆ δὲ γυμναστικῆς ἀγῶνος ἐγγύς
οἶτος, ὁ πλείστος ἡ δόξος παρ' ἄλλων, πολλοὶ
γὰρ ἐτύχωνον ἀφικτῶν καὶ ἐνδοξοῖ. παρὼν οὖν ὁ Λισίμα-
χος εἰς τῶν Ἀμφικτυόνων ἐπιμελητῆς, ἐναγχος ἔφη γυμ-
ναστικῆς ἡ ἀγῶνας τῶν παλίων ἀρχαιότερον ἀθλη-
μάτων πρῶτον ἀποφαινομένου, ὡς καὶ ποιῶμεν μὲν τρυφεῖν.
ὀπτικῶς γὰρ ἀπολαύειν τὰ νεώτερα παρ' ἄλλους καὶ κειμένων
ἐν τοῖς παλαιότεροις ὀνομάτων, ὡς που καὶ τὸν ναῦλον ἡρμό-
σθαι λέγουσι, καὶ κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς
λύρας λαμβάνοντες τὰ παρ' ἄλλους. τὸ οὖν τόπον ἐν ᾧ
γυμνάζονται πρῶτος οἱ ἀθληταί, παλαιότερον καλοῦσι,
τῆς παλῆς ποιῶμεν κτησαμένης τὸ παρ' ἄλλους, εἴτα καὶ τοῖς
αὐτοῖς ἐφ' ὅθεν ἐμπαροχούσης. τῆ δὲ ἐφ' ὅθεν ἐμπαρ-
τύειον ὀκιστοῦ ἐστὶν. κεκλήσθαι γὰρ ἀπὸ τῆς παλῆς τὰ
παλαιότερα, οὐχ ὅτι παρ' ἄλλους τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὅτι
μόνον τῶν τῆς ἀγῶνας εἰδῶν πηλοῦ καὶ κνήρας καὶ κη-
ρώματος τυγχάνει δεομένη. οὔτε γὰρ δρόμον, οὔτε πυ-
γμῶν ἐν παλαιότεροις ἀφαινοῦσιν, ἀλλὰ παλῆς καὶ
πανκρατίου τὸ παρ' ἄλλους κυλίσεις. ὅτι γὰρ μέμικται τὸ
πανκρατίον ἐκ τε πυγμῆς καὶ παλῆς, δὴ δὸν. Ἄλλως
δὲ πως (ἴφην) λέγον ἔχει, τεχνικώτατον καὶ πρῶτον ῥῶτα-
τον τῶν ἀθλημάτων τῶν παλίων οὔσαι, ἅμα καὶ παρ' ἄλλους
τῶν ἄλλων. ὁ γὰρ ἀπλοῦ καὶ ἀτεχνοῦ, καὶ βία μάλλον ἢ με-
θοδῶ περαινόμενον, ἀγῶνας παρ' ἄλλους ἐκφέρουσιν. ἐμοὶ δὲ
ταῦτ' εἰπόντος, ὁ Σωσικλῆς, Ὀρθῶς (ἔφη) λέγεις, καὶ συμ-
βάλλομαι σοὶ τίςτιν ἀπὸ τῆς ὀνομασίας. ἢ γὰρ παλῆμοι δοκεῖ
τὰ παλαιῖν, ὅπως ἔστι δι' ἀπάτης καὶ δόλου καταβάλλ-
ειν, κεκλήσθαι. καὶ ὁ Φίλιος, Ἐμοὶ δὲ (εἶπεν) ἀπὸ τῆς
παλαιῆς. πούτω γὰρ μέγιστα τὰ μέρη τῶν χερῶν ἐπε-
ρῶσιν οἱ παλαιοί, ὡς παρ' οἱ πυκτέοντες αὐτὰ πάλιν τῆ
πυγμῆ. διὸ κακεῖνο πυγμῆ, καὶ τοῦτο πάλιν παρ' ἄλλους ῥῶ-
ται ὄργον. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὸ συμπάσαι τῶν ποιητῶν
καὶ καταπάσαι παλιῶν λέγοντων, (ᾧ μέγιστα χρωμέ-
νοισι τῆς παλαιῆς ὀνόματι) ἔστι καὶ τῶν παρ' ἄλλους τῶν
ἐτυμότητα τῆς ὀνομασίας. Σκόπει δὲ ἐπὶ (εἶπε) μὴ τοῖς μὲν
δρομέουσιν ἔργον ἔστι. ὅτι πλείστον ἀπολιπεῖν, καὶ πορρωτά-
τω ἀφαινεῖν, τοῖς δὲ πύκταις ὁ δὲ πρῶτον βουλομένων εἶσιν
οἱ βραβύται συμπλέκεσθαι. μόνους δὲ τοῖς παλαιῶν
ἰσχυρῶν ἀλλήλων ἀκαλιζομένων καὶ παρ' ἄλλους τῶν ἄλλων.
καὶ τὰ πλείστα τῶν ἀγωνισμῶν, ἐμβολαί, παρεμβολαί,
συσαπίς, παρ' ἄλλους, σωμασθῆσιν αὐτοῖς, καὶ αἰαμυγνῶσιν
ἀλλήλοις, διὸ ὁ πλησιάζειν μέγιστα καὶ γίνεσθαι πέλας, ὅτι
ἀδελφὸν ἔστιν ὀνομασθαι.

A non tamen auibus nidos, cunas infantibus prio-
res dixeris. Non enim terra, inquit Plato, mulie-
rem, sed mulier terram imitatur, & alia feminei
sexus. Proinde probabile est primum ortum ex
terra temporis perfectione absolutum fuisse, ni-
hilque indigentem huiusmodi instrumentis, re-
ceptaculis, & vasis, qualia nunc ob imbecilli-
tatem natura parat atque machinatur parien-
tibus.

An lucta sit certaminum vetustissimum.
Quaestio quarta.

B
SOSICLEM Coronensem, qui Pythia vicera,
Sprælatu reliquis poetis, nos gratulatorio ob
victoriam conuiuio excepimus. Cum au-
tem instaret certamen gymnicum, plurimus fuit
fermo de luctatoribus: nam multi ac nobiles ad-
uenerant. Aderat tum Lyfimachus, vnus de Am-
phictyonum procuratoribus. Is aiebat nuper se
grammaticum audiuisse, qui luctam omnium
certaminum esse antiquissimum pronunciarer,
idque ipsius vocabuli testimonio confirmaret.
folere enim recentiores plerunque res nomini-
bus illis affici, quæ essent antiquiorum: quomodo
etiam à lyra ad tibiam essent contentionis & pul-
sationis verba translata. Locum porro vbi omnes
athletæ exercerentur, palæstram appellari, à pale,
id est lucta, nomen primo adeptum, quod deinde
etiam recens inuentis accommodatum fuerit. Id
sane, inquam ego, testimonium est parum fir-
mum. nam palæstra à pale dicta fuit, non quod lu-
cta antiquissimum de certaminib. esset: sed quod
ex omnibus certaminum formis ea sola luto, pul-
uere ac ceromate indiget. Nam neque cursum,
neque pugillationem in palæstra elaborant: sed
folius luctæ & pancratii sunt volutationes istæ.
D
liquet enim pancratium è lucta & pugillatione
esse compositum. Alioquin etiam rationi qui
sit conueniens, luctam quæ certaminum est arti-
ficiosissimum & versutissimum, simul etiam ve-
terrimum haberi? id nimirum vsus vitæ ne-
cessarii primo proferunt, quod simplicissimum &
artis expers, vi magis quam artificio conficiatur.
Hæc me locuto, Soficles: Recte, inquit, dicis.
tuoque dicto fidem conciliabo è nominis signifi-
catione. pale enim mihi videtur dicta à verbo pa-
leuen, quod dolo & fraude deiicere notat. Mihi
vero, inquit Philinus, à palmo, qui palæstra Græ-
cis est, pale nomen habere videtur. hac enim ma-
xime manuum parte agunt luctantes, vt pugno
pugiles: vnde & nominum est diuersitas. Quin-
etiam cum poetis sit palynen humidum aliquid
corpori inspergere & applicare, & maxime lucta-
tores videamus hoc facere, inde licebit vocabuli
originem reperere. Hoc quoque, aiebat, vide, an
non à pelas, quod prope significat, rectius palen
deducamus. nam cursoribus cum hoc sit propo-
situm, quam longissime auelli & distare inuicem:
pugilibus ne admodum quidem cupientibus ar-
bitri certaminum permittant vt se mutuo com-
plectantur: solos luctatores videmus mutuis cõ-
plexibus sese deuincire, & concertationis maio-
rem partem varie miscendis atq; constringendis
inuicem corporibus peragi.

δὲ καὶ παρ' Αἰσχίλου τῆς πολεμικῶν ὀνομαζέει βελύς, ὀπλιτοπάλας καὶ Σοφοκλῆς εἰρηκέπεσσι τῶν Τρώων, ὡς φίλιπποι καὶ κερυλαί, σιὸν σάκειον κωδωνοκρότω παλασάει καὶ μίλι ὅτι πᾶσι γε ὁ τεῖτον βῆσι, νικωμένοις φεύγειν, ἢ δάκειν νικῶντας, εἰκότως οὖν ἡ πυγμὴ παρθεῖσι γε δδύτερον δὲ εἶχεν ἡ πάλη τάξιν, καὶ τελευτᾶν οὐδρόμος. ὅτι πυγμῆ μὲν ὅστι μίμημα πληγῆς καὶ φυλακῆς, πάλη δὲ συμπλοκῆς καὶ ὄπισθον δρόμου ἢ μελετάσθαι φεύγειν καὶ δάκειν.

Διὰ τὴν πύκην καὶ πίτυς, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις ὄσα ἐκφυλάτμαζει. Περὶ βλάστησιν.

ΣΩκράτης ἐστὶν ἡμᾶς ἐν κήποις ὑπὸ τῆ Κηφισοῦ ποταμοῦ παρέρροισι, ἐπεδείκνυτο δένδρα πῦροδα πῶς πεποικίλμα τῶν λεγόμενων ἐκφυλάτμισμοις. καὶ γὰρ ἐκ σκινῶν ἐλάϊας ἀναβλασανούσας ἐρωσίδην, καὶ ῥοίας ἐκ μυρρίνης, ἦσαν δὲ καὶ δρυεὶς ἀπίοις ἀγαθὰς ἐκφύρουσαι, καὶ πλατανοὶ μηλέων δεδεγμέναι, καὶ συκῆ μορέων ἐμβολαδάς· ἀλλὰ τε μίξεις φυτῶν κεκεκτημένων ἀρετῶν ἀποτογνῆς· οἱ μὲν οὖν ἄλλοι παρὸς τὸν Σώκλαρον ἐπαίρον, ὡς τῆς ποιητικῶν σφίγγων καὶ χυμαῶν τετραπυδίστρα ἡμῶν, ἢ ἄρματα βόσκοντα. Κρατῶν δὲ παρὸς βάλαν ἡμῶν ἀποτογνῆς παρὸς τῆς ἀγίας δι' ἡμῶν μόνον τῶν φυτῶν τὰ ἐλαϊώδη δεχόμενα τῶν τοιαύτων ὀπιμῆσις ἐπέφυκεν. ἔτε γὰρ κῶνον, ἔτε κυπάριλλον, ἢ πίτυν, ἢ πύκην ἐκφύρουσαν ἢ τῆς ἐτερογενῶν ὄσων, ἢ ἀπολαβῶν ἢ Φίλων ἔφη, Λόγος τῆς ὅστιν ὁ Κρατῶν παρὸς τῶν σοφοῖς, βεβαίου μῦθος ὑπὸ τῶν γεωργικῶν. ὁ γὰρ ἐλαϊὸν εἶναι φασὶ τῶν φυτῶν πολέμιον, καὶ τὰς αἰετῶν ἀποτογνῆς φυτῶν ὁ βάλανος, γερμῶνον ἐλαϊῶν, καὶ τὰ παρὸς τῶν μελίτης, τὰ δὲ εἰρημῶνα δένδρα πύκνα καὶ πίτυρας ἔχει τῶν φύσιν, ὡς τε πύκνα ἀποδακρύνειν, καὶ ῥητιῶν ὅταν δὲ πληγῆται ἀποτογνῆς, ὡς παρὸς οἰκιστῶν ἰχθύων σωματῶν ἢ πεδῶν αὐτῶν ἐλαϊῶν ἀφίπουν ἰκμάδα, καὶ παρὸς εἰλεῖται ἡ λιπαρὸν αὐτῆ. διὸ καὶ παρὸς τὰ ἀναγῆναι δις μίκτης ἔχει καὶ παρὸς αὐτὸ τὸ ἐλαϊὸν παυσαμένον τῆς Φίλωνος, ὁ μὲν Κρατῶν ἀπέχεσθαι τὴν τῆς φλοιῶν φύσιν παρὸς τὸ πῦρον συνεργεῖν. λεπτὸν γὰρ ὄντα καὶ ξηρὸν οὐ παρέχει, ἔδραν οὐδὲ ἐμβάσιν τοῖς ἐπιμετῶσι, ὡς παρὸς τὰ φλοιῶδη καμνότερα καὶ τὰ μαλακά καὶ πύκνα ὑπὸ τὴν φλοιῶν ὄντα μέρεσι παρὸς δεχομένους παρὸς πύκνασθαι καλλώμενον. αὐτὸς δὲ Σώκλαρος ἔφη, καὶ τῶν ταλέωντα μὴ κακῶς παρὸς σενιοῖν ὅτι δὲ τὸν δεχόμενον ἐτέραν φύσιν, ἀπρεπῶν ἐστὶν ἵνα κρατηθῆναι ὁμοιωθῆναι καὶ μεταβάλλῃ τῶν ἐν αὐτῶν ἐφίλω παρὸς τὸ ἐμφυτευόμενον. καὶ γὰρ τῶν γῆν παρὸς ἀφλύμενον, καὶ μαλακώμενον ἵνα κρηπίστα μεταβάλλῃ δι' ἀπάθειαν, καὶ ἀφίπται τῶν ἐμφυτευομένων. ἢ γὰρ ἀπείνης καὶ σκληρῆς δυσμετάβλητος. τῶντα δὲ τὰ δένδρα καὶ φασὶ τῶν ἐξυλοῖς ὄντα κρατῶν οὐ ποιεῖ ἀφίπ τὸ μὴ κρατῶσαι μὴ δὲ μεταβάλλειν. ἐπὶ δὲ (εἶπεν) ὄσα ἀδύνατον ὅτι δὲ παρὸς τὸ ἐμφυτευόμενον χύρας λόγρον ἔχειν τὸ δὲ ξηρὸν. τῶν δὲ χύρας δὲ φήλειαν ἔχειν καὶ γέμιμον. ὅταν τὰ πολυκαρπώτα τῶν φυτῶν ἐκλεγόμενοι παρὸς ἀπηγύοισιν, ὡς παρὸς γυμναζῆναι γαλακτοῦσας ἔτερε βρεφῆ παρὸς βάλανους. πύκνῳ δὲ καὶ κυπάριλλον, καὶ τὰ τοιαῦτα πύκνα, γλισχεῖ καὶ ἀγῆν τοῖς καρποῖς ὀραμένον.

eas quæ fructus sunt feracissimæ infigunt: tanquam mulieribus lacte abundantibus alios infantes lactandos si sub iicerent. Piceam autem, & cupressum, & alias id genus arbores cernimus omnino parce ac maligne fructu ferre.

A ideoque etiam quidam apud Æschylum bellicosus appellatur
Acer, & in rigidis gnarus luctarier armis.
 ac Sophocles alicubi de Troianis ait, eos esse Equites, sagittas arcu gnaros tendere, *Et tinniente cum scuto luctarier.*)
 tertium, vel fugere si vincantur, vel insequi victos. Ergo haud abs re pugillatio primum habebat locum, secundum lucta, tertium cursus. Est enim pugillatio ictus & declinationis imitatio, lucta complexus & pulsationis, cursu discunt fugere & persequi.

B *Cur picea, pinus, earumque similes arbores inoculationem non admittant.*
Questio sexta.

SOCLARVS conuiuium nobis præbens in hortis quos Cephisus amnis circumfluit, demonstrabat arbores omnis generis in scitionibus, quas vocant inoculationes, varie exornatas. Vidimus n. è lentisco oleam pullulantem, & è myrto malum Punicam. erant etiam quercus pira bona feretes, & platanum malorum furculos, ficus mori germina quæ excepissent, aliaque stirpes ita inter se permixtæ ut iam fructum ferrent. Alii ergo Soclarum iocose incesebant quod genera & platas poeticis sphingibus & chimæris monstruosiores aleret. Crato autem nobis ad dilquirendum proposuit, quidnam esset causa, quod ex solæ stirpes quæ oleose sunt, hanc permissionem non admittunt. non n. videri coniferam pinum, aut cupressum, aut pinum, aut piceam, quæ quicquam diuersi generis aleret. Eius verba excipiens Philo, Est, inquit, mi Crato, ratio hac de re apud doctos, quam agricultura confirmat. Aiunt enim oleum esse plantis inimicum. & celerrimè perire stirpem quancunq; voles, si inungatur oleo, sicut & apes. Dictæ autem arbores pingues sunt, ac natura ita ad humorè coquantur maturanturq; ut picæ quoque & resinam lacryment, incisq; libro quasi sanies quædam in vulneribus earum foras erumpente humore concreseat. quin & ræda earum liquorè emittit oleosum, & pinguedo eius renitet. Inde est, quod olei in motè cum diuersi generis rebus permixtionem non recipiunt. Postquam suum sermonem absoluit Philo, Crato ostendit etiã corticis naturam (suaquidè sententia) ad hoc conferre aliquid: qui ob suam tenuitatè atq; siccitatè iis quæ inferuntur sedem atq; firmam inolescendi facultatem non præbent. verum hoc faciunt corticosa & humido prædita libro, quæ in sitam propaginem facile suo sibi humore agglutinant. Ad hæc Soclarus: porro, inquit, non male hoc quoque cogitatur, id quod capax alienæ debet esse naturæ, oportere esse mutatu facile: ut superatum alterius qualitatibus ad similem, nutrimentumq; suum mutare possit ita, ut in scitio ad similem. Etenim aliquid cõstituturi, terram ante diluere solemus atq; emollimus, ut diffusa eo promptius ob facilitatem percipiendi affectiones amplectatur ea quæ inferimus: cum dura & rigida mutationi non sit apta. Istæ autem de quibus sermo est, arbores, cum lignis leuibus sint prædita, temperamentum non admittunt, neque subigi se aut mutari patiuntur. Iam ne hoc quidem, aiebat, obscurum est, debere id quod in se recipiat ad id quod inferatur rationem loci habere: loci autem natura feminea ut sit & fecunda, requiri. itaque stirpium

Sicut enim qui mole carnis graues sunt, ii plerun- que prolem non procreant, consumto in ipsum corpus alimento ita, vt nihil genitalis excrementi relinquatur: ita istiusmodi arbores nutrimentum omne in se absorbentes, in magnitudinem excre- scunt amplam: fructum autem vel non ferunt, vel exiguum, & qui tarde perficiatur, vt mirum non sit si alienum in eo non nascitur, in quo etiam pro- prium quod est, ægre alitur.

De remora pisce. Questio septima.

CHAEREMONIANVS Trallianus aliquan- do, cum omnis generis pisciculi fuissent pro- positi: vnum ex iis ostendens nobis acuto capite & prælongum, huic similem dicebat esse piscem, quem à detinenda naue echeneidè Græci, Latini remoram appellant. Aiebatque eum piscem se vi- disse, cum mare Siculum nauigaret, admiratumq; fuisse eius vim, cum navigationi is haud exiguam tarditatem moramque iniecisset: donec tandem à proreta captus fuit, exteriori parieti nauis adhe- rescens. Non defuerunt qui Chæremonianum ride- rent, vt qui fabulosum & incredibile figmentum pro re vera accepisset. Erant etiã, qui naturales il- las rerum dissensiones (antipathias vocant) iacta- rent, & multa huius generis cõmemorarent. Ni- mirum enim Elephantem furentem conspecto a- riete infania solui: viperam sisti si fagi termitæ ad- moto eam contigeris: taurum agrestem ficui alli- gatam quiscere: succinum omnia leuia ad se tra- here, ocimo demto, & iis quæ oleo sunt imbuta: magnetem allio inunctum ferrum non trahere. quorum omnium cum manifesta sit experientia, causam tamen si nõ prorsus nefas, saltẽm difficile est scire. Hoc vero, inquam ego, subterfugere dis- quisitionem est, non causam rei exponere. Id au- tem consideremus, multa accidentia esse, quæ nõ recte, pro causis tamẽ habentur. perinde ac si quis existimet viticis flore fructum vitis maturescere, quoniam ita vulgo dicitur,

Florente vitice maturescit vniatam,

aut propter fungos qui in lucernis concrefcunt, confundi & nubibus cogi aerem: aut ad uncus vn- gues causam esse, nõ accidens vlcere adfecti visce- ris. Sicut ergo istorum vnumquodque affectioni comitatur, ab iisdem ortum causis: ita vna etiã causa est cur nauis & tardius eat, & remoram ad- sciscat. Cum enim sicca sit, & admodum grauis hu- more nauis, probabile est sublabentẽ mari ob le- uitatem subire carinam, & fluctum * puro * * facile recedentem. Quando autem admodũ ma- dida algam multam & muscum concretum attra- hit: tunc & ligni ictus fit obtusior, & fluctus acci- dẽs ob lentorem suum non facile delabitur. itaq; etiã parietes nauium detergent, muscum & algã à lignis dimouentes. inter quæ consentaneum est cum etiam remora adhærescat ob lentorem, cau- sam tarditatis, non consecrarium causæ tardita- tem efficientis creditam fuisse.

Cur equos lycospadas dicunt feroces esse.

Questio octaua.

EQUOS lycospades sunt qui à frænis quæ lupata dicuntur appellatos putet, ob ferocia & cõtuma- ciam sic domitos. At pater noster, minime ex tẽ- pore loquifolitus cum equa omnib. potestas esset, δυσκάρηκτον, ἔτω σαφρονίζομένους. ó ð πατήρ ἡμῶν ἠκιστα πᾶσι τὰς ἰσηγορίας ἀνδοχέδιος ὦν,

A ὡς ἄρ' ἂν οἱ πολυσαρκία κεχρημένοι καὶ ὄγκω, ὡς ἔπι τὸ πλείστον ἀτεκνοὶ (τίω γὰρ ἐφ' ἑαυτὸν εἰς τὸ σῶμα καταπαλί- σκοντες, οὐ ποιοῦσιν δὲ αὐτῆς ἐπιπέσμα σπέρματικόν) οὕτω τὰ πικρὰ δένδρα τῆς ἐσφῆς ἀπολάουσα, πείσῃ εἰς αὐτὰ δαπνολογίας, βύσσωμα τῆς, μετέσει καὶ ἀόζαιεται, καρ- πὸν δὲ τὰ μὲν οὐ φέρει, τὰ δὲ φέρει μικρὸν καὶ στυτελοῦμε- νον βραδέως. ὥστε οὐ δεῖ θαυμάζειν εἰ μὴ φύεται τὰ μάλιστα ἐν ᾧ κακῶς τρέφεται καὶ τὸ οἰκίον.

Περὶ τῆς ἐχηνίδος. Πρόβλημα ζ.

B ΧΑΙρημονιανὸς ὁ Τραλλιανὸς, ἰχθυδίων ποτὲ πρυτο- δαπνὸν ᾧ ᾤοντο γενέσθαι, ἐν ἔπιδειξας ἡμῖν ὅζ' οὐ τὰ κε- φαλίω καὶ πρὸς μῆκος, ἔλεγε πύτω πρὸς οἰκίον τίω ἐχηνίδα. θεάσασθαι γὰρ πλέων ἐν τῷ Σικελικῷ καὶ θαυμά- σαί τ' ἰδύαμιν, ὅτι ὀλίγω βραδυτῆτι καὶ ἄρα βίβω πα- ρὰ τὸν πλοῦν ἀπορρασαμένη τῆ ἐχηνίδος, ἕως ὑπὸ ἔσφ- ρέως ἐάλω πρὸς οἰκίον τὰ τοῖχα τῆ νεὸς ἔξωθεν. ἦσαν μὲν ἔνοι καταγελοῦτες τῆ Χαρημονιαῖ ὡς πλάσμα μυθώ- δες ᾧ ᾤοντο γενέσθαι καὶ ἀπίστον. ἦσαν δὲ καὶ οἱ τὰς ἀπιπα- θείας ἀρρολοῦντες, καὶ ἄρα πολλὰ ἀπιπαθόντων ἡ ἀκρύ- ειν ὅτι μνημόμρον ἐλέφαντα καταπαύει κείος ὄφθεις ἐχι- δναί, φηγὸς κλώνιον ἐὰν πρὸς ἀγῆς καὶ ἴγης, ἴσπιν. ἀ- ρηγίος ὁ τῶνος ἀτρεμῆ καὶ πρᾶν) συκῆ πρὸς δεξιῆς. τὸ ἦ- λεκθον πύτω κινεῖ καὶ πρὸς ἀγῆται κρόφα, πλὴν ἀκίμου καὶ τῆ ἐλάω βρεχολογίας ἢ ὁ σὶ δὴ πῆς λίθος ἐκ ἀγῆ τὸν σὶ δὴ- ρον ἀπὸ σκερδω χροῖ τῆ. πύτω γὰρ ἐμφανῆ τῆ πείσαν ἐχόντων, χαλεπὸν εἶ) τὴν ἀπίαν, εἰ μὴ καὶ πρυτελὸς ἀδύατον, κατα- μαθῆν. Ἐ γὰρ δὲ τῆ το μὲν ἔφω ἀπόδρασιν εἶ) τῆ ἐρωτήσεως, μᾶλλον ἢ τῆ ἀπίας ἀπόδρασιν. Σκεπῶμρον ὁ (εἶπον) ὅτι πολλὰ συμπτώματα ἔχοντα ἐπακροῦσθαι, ἀπίαν λαμβάνει δὲ- ξαν ὅτι ὀρθῶς, ὡς εἶπῃ οἱ οἱ το τῆ ἀγῆσι τῆ ἀγῆς πεπαμῆσθαι τὸν τῆ ἀμπέλα καρπὸν, ὅτι δὴ ὅτε τῆ το ὁ λεγόμενον ἢ ἀγῆς ἀγῆ, καὶ ὁ βότρης πεπαμῆ) ἢ τοῖς ἔπι τῆ λυχνων φαιόμε- νοις μύκησι συγκεῖσθαι καὶ στυνέφειν τὸ πρᾶν. καὶ τίω γρῦπότητι τῆ οἰούων, ἀπίαν ἀλλὰ μὴ συμβεβηκὸς εἶ) τῆ πρᾶν ἀπὸ ἀλλογενῶν ἔλκευ. ὡς ἄρ' ἐν τούτων ἕκαστον ἐπακροῦ- σθαι τῆ παθῆς ἐστίν, ἐκ τῆ αὐτῶν γνησίμρον ἀπίαν, ἔτιως ἔφω ἐγὼ μίαι ἀπίαν εἶ) δι' ἡ βραδέως τε πλῆ καὶ πρᾶν- ἀγῆται τὴν ἐχηνίδα ὁ πλείον ἐξῆρας μὲν γὰρ οὐσης καὶ μὴ σφόδρα βαρείας ὑγρότητι τῆς νεὸς, εἰκὸς ἀπολιθαίου- σθαι ἀπὸ κρυφότητι τῆ θαλάτῃ τίω ἔπι καὶ ἀλαβεῖν καὶ ὁ κύμα πλῶ * ἔυλω κατὰ τῶν διασφύμρον καὶ ἀφιστάμε- νον ὀπιετῶς ὅταν δὲ νοτερὰ σφόδρα καὶ ἀλαβερός οὐσα φυκία τε πολλὰ καὶ βρυώδεις ἐπιπάγεις πρὸς ἀγῆται, τῆ τε ἔυλου τὸν τόνον ἀμβλύτερον ἴσχε τε κύμα τῆ γλισχρό- τητι πρᾶν πῆτον, οὐ βραδέως ἀπολύε) διὸ καὶ πρᾶν φηγοσι τοῖς τοῖχοι, τὰ βρυά καὶ τὰ φυκία τῆ ἔυλων ἀποκαταίρον- τες, οἷς εἰκὸς ἐστὶ τὴν ἐχηνίδα πρὸς οἰκίον ἀπὸ τῆ γλι- σχρότητος, ἀμίον τῆς βραδυτῆτος, ἀλλ' ὅτι ἐπακροῦσθαι τῆ τίω βραδυτῆτι ποιουῶτος ἀπίαν νομισθῆναι.

Διὰ τῆ τοῖς λυκαπᾶδας ἴππους θυμοειδῆς

εἶ) λέγουσιν. Πρόβλημα η'

F ἼΠπους λυκαπᾶδας οἱ μὲν ἀπὸ τῆς χαλινῶν τῆς λυκῶν ἔφασαν ὀνομάσθαι, ἀλλ' ὁ θυμοειδῆς καὶ ἰσηγορίας ἀνδοχέδιος ὦν, hhh iij

& bibendi gratia, sed compositandi, puto, & vna e-
 dendi gratia nos inuicem vocamus. at ista carni-
 um in portiones diuisio sublata cōmunionē mul-
 tas facit cœnas, multos cœnantes, neminem alte-
 rius conuiuam: quando veluti à lanii mensa pon-
 dere acceptam quiuis partē sibi proponit. Et quid
 refert, calicemne conuiuarum cuique proponas
 peculiarem, sextariumque vini plenum, & pro-
 priam mensam, (quo pacto Demophontidæ Ore-
 stem feruntur cœna excepisse, iubentes pro se bi-
 bere, neque obseruare alios) quam id agere quod
 hodie fit, vt quisque sibi propositis pane & carne
 tanquam è proprio præsepi vescatur? nisi quod
 nobis non incumbit necessitas tacendi vt Orestē
 conuiuiū accipientibus. Immo hoc ipsum conui-
 uas ad cōmunitatem omnium rerum prouocat,
 quod & cōmuni vtimur inuicem sermone, &
 cantu psaltriæ oblectantis aut tibicinæ ex æquo
 fruimur, & crater in medio positus, nullis circum-
 scriptus finibus, fons extat amicitia largus, mo-
 dumque fruendi habet appetitu definitum: non
 quomodo panis & carnis iniustissima portio æ-
 qualitatis mensura iniustissime se venditat apud
 inæquales. Idem enim & ei qui paulo indiget, ni-
 mium est, & ei qui multo opus habet, non sufficit.
 Ergo sicut, amice, qui multis ægrotantibus æqua-
 lia medicamenta mensuris & ponderibus exactis
 distribueret, per esset ridiculus: ita etiam habend-
 us est præbitor, qui homines neq; sitientes æqua-
 liter neque esurientes, vniuersos æquali modo vo-
 let curare mensuram, & quod cuiq; tribuendum
 sit arithmetica, non geometrica definiens ratione.
 In cauponam quidem vnus, publica omnes men-
 sura vna vtentes: ad cœnam autem quisq; propriū
 apportantes ventrem venimus, quem non æqua-
 le, sed sufficiens ei quod fit, impleat. Neq; vero
 Homericæ illæ cœnæ militares atq; castrenses huc
 sunt transferendæ: sed æmulanda potius antiquo-
 rum humanitas, qui vt omnē venerarentur com-
 munionem, non victus modo & tecti, sed chœni-
 cis etiam & cibi societatem honori duxerunt. Va-
 leant ergo Homericæ cœnæ, & fame & siti non vī-
 quequaque liberæ, & quibus præfint reges Italicis
 cauponibus ad rem attentiores, qui in ipsis præliis
 præcise commemorent, quantum in cœna apud
 ipsos quiuis biberit. Pindaricæ nimirum melio-
 res, in quibus heroes venerandam iuxta mensam
 permiscentur: ea enim vera est permixtio, cum
 omnia omnibus sunt communia: sicut contra
 diuisio est, quæ erimen discordiæ amicissimis
 ingerit, cum ne obsonium quidem communi-
 care posse videntur. His dictis cum placeret Ag-
 gas, instigauimus vt contra diceret * In-
 solens, inquit, Agiæ quippiam vsu venit, si tantum
 gerens ventrem, inique seit æquam se accipe-
 re portionem, vnus ipse de helluonibus? Nam
 in cōmuni pisce, non insunt spinæ, dicebat
 Democritus. Atqui hoc ipsum, inquit, maxime
 Mœran, id est, fatum, à danda cuique sui portione,
 dictum, Necessitati præfecit. Æqualitatis enim,
 quam

Socios sociis deuincire, vrbes urbibus,

Euripidea anus ait, operam nihil magis requirit
 atque cōmunitio mensæ: estque eius vsus à na-
 tura, non instituto, necessarius, non ab opinione
 nouatus atque introductus. Plura porro de com-
 munitibus edenti inimicus est qui minus accipit,

A χάρειν ὁδὸν τῷ πίνειν, ἀλλὰ τῷ συμπεῖν καὶ συμφαγεῖν (ὡς
 ἐγώ μιν) καὶ λούειν ἀλλήλους. ἢ δὲ εἰς μερίδας αὐτῆ κρεα-
 δαμία τῷ κοινωνίαι ἀναμερόσαι, πολλὰ δεῖπνα ποιεῖ καὶ
 πολλοὺς δειπνοῦσιν, ὁδὸν δὲ ἵστω δειπνον ὁδὸν ὅτι ὡς
 ὅτι ἀπὸ κρεοπωλικῆς τεραπέχεις σαθρῶν λαβῶν ἕκαστος μο-
 ρῶν ἑαυτῷ παρέσθεται, καὶ τοὶ πῖνα ἔχῃ ἀφαιροῦσιν, ἢ κύλι-
 κα καπαθήσαντα τῷ κεληροῦν ἕκαστος, ἢ χροῦ ἐμπλη-
 σάμενον εἶναι καὶ τεραπέχεις ἰδίαν, (ὡς ὅτι οἱ Δημοφοντίδα
 τῷ Ὀρέστη λέγονται πίνειν κελύσαι μὴ παρῆχοντα τοῖς
 ἄλλοις) ἢ τῷ ὁδὸν νῦν γίνεσθαι, κρέας παρῆχοντα καὶ ἀρ-
 τον, ὡς ὅτι ὁ φάτις ἰδίας ἕκαστον διωχεῖσθαι, πλὴν ὅτι μὴ
 παρῆχεται σιωπῇ ἡμῖν ἀνάγκη, καὶ τὰ ὅτι τῷ Ὀρέστην ζε-
 νίζουσι. ἀλλὰ καὶ ἵστω αὐτὸ παρῆσιν τῷ ἀπὸ τῶν κρινῶν
 ὁ καλεῖται τῷ σιωπῆσθαι, ὅτι καὶ λέγω κρινῶ παρῆσιν ἀλλήλους
 χροῦμεθα, καὶ ὁδὸν ἰαλτρείας τερπούσης, καὶ κύλιτε ἰδὸς ὁμοί-
 ῶς μετέσθην καὶ ὁ καλεῖται ὁδὸν ὅσον ὁδὸν ἕχον ὁ μέσθαι παρῆ-
 κεται, πηγὴ φιλοφροσύνης ἀφθονος καὶ μετῶν ἕχουσα τῷ ἀπο-
 λαύσεως τῷ ὀρεξίνου ὡς ὅτι ἢ τῷ κρέως, καὶ τῷ ἀρτου μελῆς
 ἀδικωπάτη μετῶν καλλωπίζεσθαι τῷ ἴστω παρῆσιν αἰσίου. ὁ γὰρ
 αὐτὸ τῷ μικροῦ δευροῦ πλεον ὅτι, τῷ δὲ μεζονος, ἔλατ-
 τον. ὡς ὅτι οὐ, ὡς ἔταρε, ὁ καμνοσι πολλοῖς ἴσα φάρμακα
 μέσθαι ἀκριβέσι καὶ σαθροῖς ἀφαιροῦσιν, παρῆχουσι, οὐτω
 πλοῦτος ἐστὶ τῶν οἶος ἀφαιροῦσιν οὐτε διψῶντας εἰσαύτως ἔ-
 τε πεινῶντας εἰς τῶν σιωπῆσθαι, ἀπὸ τῷ ἴστω ἡρε-
 πῶν ἀπὸ τῶν, ἀφαιροῦσιν οὐ γεωμετρικῶς, οὐδὲ τῶν ὁ
 μέτερον καὶ δίκαιον. εἰς καπύλου μὲν οὐτω φοιτῶντα ἐνὶ χροῦ-
 μῶν καὶ μετῶν τῷ δημοσίῳ πύτες ὅτι δειπνῶν δὲ ἕκαστος ἰδίαν
 ἢ καὶ γαστέρα καμίζων, καὶ οὐ τῷ ἴστω ἀλλὰ τῷ ἀφαιροῦσιν ἐμπι-
 πλησι. τῷ δὲ Ὀμηρικῶς ἐκείνας δαΐτας οὐ καὶ μεταφῆραν
 ἐκ τῷ γραπωπικῶν καὶ παρεμβολικῶν ἐκ τῶν δειπνων,
 D ἀλλὰ μάλλον τῷ τῷ παλαιῶν φιλοφροσύνησιν ἡρεπῶν
 οὐ μόνον ὁμοίους ὁδὸν ὁμοφροῦσι, ἀλλὰ καὶ ὁμοχρῆνικας καὶ
 ὁμοσίους, τῷ πᾶσιν σέβασθαι κοινωνίαι, ἐν τῷ πῆχοντα.
 τὰ μὲν οὐτω Ὀμήρου δεῖπνα χάρειν ἑαυτῶν ἰσπολιμῶν
 γὰρ ὅτι καὶ διψαλέα, καὶ ἐστὶ ἀρχαῖς βασιλεῖς ἕχοντα τῷ ἴ-
 ταλικῶν δεινοτέρους καπύλων ὡς τῷ τῷ μάχας ἐν
 χροῦ τῷ πολέμων ὄντων ἀπομνημονεύειν ἀκριβῶς πόσον
 ἕκαστος τῷ δεδειπνηκῶν παρῆσιν ἀφαιροῦσιν πέτωκε. τὰ γὰρ Πι-
 δαικῶν βελτίω δῆπουσιν, ἐν οἷς ἦρωες ἀφαιροῦσιν ἐμῶν
 ἀμφὶ τεραπέχεις ἡμα, τῷ κοινωνεῖν ἀπὸ τῶν ἀλλήλους.
 E ἐκείνο γὰρ καὶ οἷς ἀνάμειξιν ἀληθῶς καὶ σύγκρισις, τῷ δὲ
 ἀφαιροῦσιν καὶ ἀφαιροῦσιν τῷ φιλοπᾶτων εἶναι δοκῶντων, ὡς
 μηδὲ ὄφου κοινωνεῖν διωχεῖσθαι. ὅτι τούτοις ἀδδοκίμησαν-
 τι τῷ Ἀγία παρῶσθαι μετῶν ἕχουσα. ἔλεγον οὐτω ἕχοντι
 πεπονθέναι πάρος Ἀγία εἰ τῷ ἴστω μερίδα λαμβάων
 δευροῦσθαι, γαστέρα φορῶν τηλικαύτω. καὶ γὰρ αὐτὸς
 εἶναι τῷ ἀδδηφαγία καμίζων. ἐν γὰρ ἕχουσιν ἕχουσιν ἀφαι-
 ρῶν ὁδὸν εἶναι, ὡς φησὶ ὁ Δημοκρίτος. ἀλλὰ τῷ αὐτὸ (ἴ-
 φη) καὶ μάστιγα τῷ μετῶν ἕχουσιν εἰμῶντα ἡμῖν ἐπι-
 γαμ. ἰσότητις γὰρ καὶ, πόλεις τε πόλεις, συμμάχοις τε
 F συμμάχοις (ἢ Εὐειπίδειος γαστέρα φησὶ) σιωπῆσθαι. ὁδὸν οὐτω
 οὐτως ὡς ἢ τῷ τεραπέχεις κοινωνία δειπνῶν, φύσι καὶ νό-
 μῳ, καὶ ἀναγκῶν οὐ καμίζουσιν οὐδὲ ἐπίσαστον ἕχουσιν
 ἕχουσιν ἕχουσα χροῦσθαι. τῷ πλεονα δὲ ἐκ τῷ κρινῶν ἕχου-
 σθαι πολέμων καμίζουσα τῷ καμίζουσιν καὶ ἀπὸ τῶν πόλων,

αὐτῶν ἐν ῥοῆι παχυνάουτος τελέθει, οὐ γὰρ φιλικὸν ἑσθὲ
 συμποτικὸν (οἶμα) παροίμιον βωχίας, ὑφαίρεσις καὶ ἀρπα-
 σμός καὶ χερῶν ἀμίλλα, καὶ ἀγκυλισμός, ἀλλ' ἀποπα καὶ κυνι-
 κά, καὶ τελευτῶντα πολλάκις εἰς λοιδορίας καὶ ὄργας, οὐ κατ'
 ἀλλήλων μόνον ἀλλὰ καὶ κατ' ἑαυτοὺς τετραπεζοκόμοι καὶ κατ' ἑαυ-
 τῶν ἐστῶντων. ὅσον δὲ χρονον ἢ μοίρα καὶ ἢ λάχεσις ἰσότητι πλῆ-
 ρεῖ τὰ δειπνα καὶ συμπόσια κρινωίαν ἐβραβεύον, οὐ-
 γὰρ ἰδεῖν ἀχρηστον ἢ οὐδὲ ἀειλόθεον· ἀλλὰ καὶ τὰ δειπνα
 δαΐτας ἐκάλου, καὶ τὸς ἐστρωμένους δαγτυμόνας, δαΐτας δὲ
 τὸς τετραπεζοκόμοις, ἀπὸ τῶ διαρεῖν καὶ ἀφενέμειν. Λακε-
 δαμόνοιο δὲ κρεωδαΐτας εἶχον οὐ τὸς τυχοῦτας, ἀλλὰ τὸς B
 παροίμιους αἰδράς. ὡς καὶ Λύσανδρον ἑστ' Ἀγησιλάου τῷ
 βασιλέως, ἐν Ἀσία κρεωδαΐτων ἀποδεδέχθη. τότε οὖν αἱ
 νεμήσεις ἐξέπεσον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δει-
 πνοῖς. οὐ γὰρ ἢ οἶμα) πέμματα καὶ χερυδύλοις καὶ κα-
 ρυκείας, ἀλλὰς τε πόρυδα παρὰ ὑποτειμμάτων καὶ ὄψων
 παροίμιους διαρεῖν, ἀλλ' ἐξηπώμενοι τῶν παρὰ ταῦτα λι-
 χείας καὶ ἡδυπαθείας, παροίμιον πλῆ ἰσομοίαιαν. τεκμή-
 ριον δὲ τῶ λόγου, καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν δημόσια δειπνα
 παρὰ μερίδα γίνεσθαι, ἀλλὰ πλῆ ἀφελείαν καὶ κατὰ εἰότη-
 τα τῆς ἀφίτης. ὡς τε ὁ τῶν νέμειν αἰαλαμβαίων, ἀμα C
 σωμασώζει τῶν δὲ τέλειαν· ἀλλ' ὅπου δ' ἰδρῶν ὄσιν, ἀπολ-
 λυται δ' κρινόν, ὅπου μὲν οὖν μὴ ἴσον ὄσιν. οὐ γὰρ οἰκείου κτη-
 σις, ἀλλ' ἀφαίρεσις ἀλλοτρείου, καὶ πλεονεξία παρὰ δ' κρινόν,
 ἀδικίας ἦρξε καὶ ἀφαροῦς, ἢ ὄρα καὶ μέτρον τῶ ἰ-
 δίου κατὰ παύοντες οἱ νόμοι τῆς ἴσας νεμούσης εἰς δ' κρινόν ἀρ-
 χῆς καὶ διωάμεως ἐπώνυμοι γερύνασιν. ἐπεὶ μὴ δὲ σέφαιον
 ἀξίου ἀφενέμειν ἢ μὴ ἰκέρω τ' ἐστῶντα μὴ δὲ κλισίας καὶ
 χόρας· ἀλλὰ καὶ ἐρωμένω πῆ ἢ ψάλτεια ἢ κει κμίζων,
 κρινὰ ταῦτα φίλων, ἵνα τὰ πόρυτα χεῖματα γίνηται, καὶ τὸν
 Ἀναξαγόραν. εἰ δ' ἑσθὲν ἢ τῶν ἰδῶσις ὅτι παρὰ τῆ κα-
 κρινωίαν τὰ μέγιστα, καὶ πλείους ἀξία σπουδῆς εἶναι κρινὰ,
 λόγου, παροίμιους, φιλοφροσύνας, παυσάμεθα τῶ μοίρας
 ἀπμάζοντες, καὶ τ' ἢ ψυχῆς παῖδα κληῖον, ὡς Εὐεπίδης
 φησὶν, ὅς οὐτε πλῆτων νέμειν, ἔτε δόξῃ δ' παροίμιον, ἀλλ' ὅ-
 πως ἐτύχεν, ἀλλως ἄλλοτε συμφροσύμιος, τ' μὲν πένητα καὶ
 παπεινόν ὅτι γαυροῖ, καὶ σὶκ' ἐξάφει γε νομῶ πνος ἀβνομίας,
 τ' δὲ πλῆστοι καὶ μέγιστον ἐπὶ τῶν ἰσότητι μὴ διεκχλαίφην, ἀλύ-
 πως σωφρονίζει.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-
 βλημάτων Βιβλίον τρίτον.

Εἰ χρεῖον ἀμύθῳις σερμῶσις παρὰ πότον.
 Πρόβλημα α΄.

ΙΜΩΝΙΔΗΣ ὁ ποιητής, ὡς Σόσ-
 σαι Σενεκίων, ἐν πνι πότω ξένον ἰδῶν κα-
 τακείμενον σιωπῆ, καὶ μηδενὶ ἀλελεζόμε-
 νον, ὧ ἀφροπε (εἶπεν) εἰ μὲν ἡλίθιος
 εἶ, σφόν παρὰ γμα ποιεῖς· εἰ δ' σφός,
 ἡλίθιος. ἀμα ἴλω γδ' ἀμείνον (ὡς φησὶν
 Ἡράκλειος) κρύπτειν, ἔργον δὲ, ἐν ἀέσφ, καὶ παρ' οἶνον.

A & tanquam celeri fluctu incitata nauem non po-
 test adsequi. Non enim ad amicitiam conducens,
 aut conuiuio conueniens exordiū est, puto, suspi-
 cio, rapinæ, manuum concertatio, & pulsatio cu-
 bitorum: sed absurda hæc sunt, canina, & quæ ple-
 raque in conuicia & rixas desinant, non conuiua-
 rum modo inuicem, sed etiam aduersus mensarū
 ministros & reges. Quamdiu autem Mœra & La-
 chesis, cui à sorte nomen, in cœnarum & conui-
 uiorum communionem equalitatem administraue-
 runt, nihil videre licuit indecorum, nihil illibera-
 le. sed & conuiuia dætas, & conuiuii regem dæty-
 monem, & ministros mensæ dætros à distribuendo
 & diuidendo dicebant. & Lacedæmonii Kreo-
 dætas, id est, carniū diuisores, habuerunt non vul-
 gares, sed primarios viros: quando id munus etiā
 Lylandro in Asia rex Agefilaus mādauit. Tum de-
 mum distributio ē conuiuuiis est eiecta, cum luxus
 ea occupauit. nimirum enim non poterant pla-
 centæ, candyli, caryceiæ, aliaq; condimentorum
 & opsoniorum fercula diuidi: sed deuicti istis deli-
 ciis ac gulæ studio, æqualitatem portionum prodi-
 derunt. Argumento est, quod etiamnum sacrificia
 & publicas cœnas portionibus distributis agitant,
 ob victus simplicitatem & mundiciem. vt omnino
 qui distributionem in vsum reuocat, simul etiam
 reducat frugalitatem. Sed vbi proprium est, ibi
 commune perit: vbi quidem nō est æqualitas. Nō
 enim propriæ rei possessio, sed alienæ inuolatio &
 id quod cōmune est sibi vindicandi libido initium
 fecit iniustitiæ & discordiæ: quam termino & mo-
 do proprietatis tollentes leges, cognomines factæ
 sunt in Græco sermone eius facultatis, quæ com-
 mune æqualiter distribuit * quando ne coro-
 nam quidem vult distribui vnicuique nostrum à
 rege, neq; lectulos & loca: sed etiam si amasiam a-
 liquis aut psaltriam adducat, communia hæc sunt
 amicorum, vt (quæ Anaxagoræ fuit sententia) om-
 nes res vnum fiant. Quod si horum proprietatis
 nihil perturbat, neq; impedit communicationem
 maximarum rerum & maxime seriarum, sermo-
 num inquam, propinationum, comitatis: desina-
 mus parcis iniuriam facere, & proli fortunæ Sorti,
 vt eā appellat Euripides. quæ neq; diuitiis primas,
 neq; gloriæ tribuens, fortuito alias alio vergens,
 pauperem & humilem extollit, neq; omni libertate
 priuatum esse finit. diuitem vero & magnum ci-
 tra molestiam castigat, condocefaciens eum ad
 ferendam æquo animo æqualitatem.

PLVTARCHI SYMPOSI-
 cōn, id est, Conuiualium disputatio-
 num, Liber tertius.

An floreis coronis inter pocula uti deceat.
 Questio I.

ΙΜΩΝΙΔΗΣ poeta, Soffi Senecio,
 quodam in conuiuio cum videret ho-
 spitem accumbere tacitum, & cum
 nemine verba cōmutantem, Mi ho-
 mo, dixit, siquidem stultus es, sapiens
 factum edis: sin sapiens, stultum. Etenim insciti-
 am præstat occultare: verum hoc difficile est inter
 pocula.